

NOVINY

Volume 5 Issue 161 (661)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

4. XI. – 17. XI. 2024

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 4 listopadu
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

O Není to dávno, co jsem slyšel v radiu velkou slávu, kdy náš pan Albanese daroval 2 miliardy dolarů jako pomoc a podporu ubližovaným ženám. Hned jsem si říkal, že to asi proto, aby dostaly uprchlé uprchlice od manželů nějaké ubytování a pro začátek pak pár dolarů. Ale kdepak, všechno je jinak. Na konci Albaneseho proslovu jsem se dověděl, že peníze skončí v kapsách advokátů, kteří je budou obhajovat, Ubohé uprchlice nedostanou nic, všechno shrábnou uboží chudí advokáti.

Což mi připomíná poslední velké požáry, kdy různé organizace vybíraly penízky na postižené, co jim všechno shořelo. I babičky penzistky darovaly ze své penze deset či dvacet dolarů. Pak jsem se v radiu 2GB po měsících dověděl, že si postižení stěžují, že nic nedostali. Pak se v rádiu jeden doví, že například Červený kříž všechny miliony, které vybral, tak utratil za „administrativu“ a zbytek daroval Afganistánu. A jiná organizace mimo toho, že zaplatili prémii svým manažerům, tak dali vybrané peníze údajně na svoji administrativu a prý též opravila státní školu.

Obyčejní lidé, kterým všechno shořelo, nedostali nic. Přitom VŠICHNI vybírali peníze na postižené požárem. Podvod jako Brno a nikomu se nic nestalo a nikdo o nemluví. radiu či televizi raději nemluví.

Řekli bychom si pomáhat.

Ochrana žen a dětí je katastrofická, zatímco z LGBT se stává privilegovaná kasta

Andrea Kostlánová 2024 iDnes
Lidská práva nedodrží mj. drtivá většina afrických států. Téměř všechny podepsaly Mezinárodní úmluvu o potlačení a trestání zločinu apartheidu z roku 1973, která byla přijata z iniciativy Kremlu, ale jen čtyři z nich k roku 1984 parafovaly Úmluvu o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979 (včetně všech forem obchodu se ženami) - dodnes ji neratifikovaly USA, Írán, Somálsko, Súdán, Nauru, Palau a Tonga. Stejným výsměchem je, že ji ratifikovaly, třebaže s mnoha výhradami, země s právem šaría, např. de facto otrokářská Mauretánie. Žádný africký stát neratifikoval soubor mezinárodních smluv o lidských právech jako celek (český Senát

24.1.2024 neratifikoval Istanbulskou úmluvu proti násilí na ženách o dva hlasy, Fiala : „ Stejně má jen deklaratorní povahu „ ...).

Ani miliarda dětí na tom není lépe. Subsaharská Afrika utrpením žen a dětí překonává i jihovýchodní Asii, kde je nejvyšší míra úmrtnosti dětí pod 5 let, počet dětských sňatků nejvyšší, a je zde nejvyšší počet dětí neregistrovaných při narození, tudíž právně neexistujících (odlehly venkov je bez infrastruktury i úřadů, do těchto vesnic pošta nedoručuje, nejezdí sem autobusy, rodič-rodiče by museli jít na úřad občanské registrace měsíc pěšky tam a měsíc pěšky zpět).

Na vině jsou i místní kulturní tradice, kdy novorozenec nedostane hned křestní jméno – matka musí novorozence nejprve ukázat širší rodině, a většinou je to poté otec, co jej pojmenuje, což může trvat i mnoho měsíců, pracuje-li mimo bydliště rodiny. Takže i když se matce poštěstí dostat se strastiplně do porodnice, musí se s novorozencem bez jména vrátit a ukázat jej rozvětvené rodině. Samozřejmě, že chudé matky, které

absolvovaly náročnou cestu ze své vesnice do porodnice se po pojmenování dítěte již do porodnice k registraci nevrátí, nemají na další jízdné ani peníze.

Právně nezaregistrované děti oficiálně nejsou občany daného státu, nemohou do škol, nemají nárok na zdravotní pojištění, tudíž ani na lékaře, rodiče nemají nárok na sociální dávky, přestože např. ve státech jižní Afriky jde o jednu třetinu dětí (UNICEF).

V subsaharské Africe je právně nezaregistrovaných 10 mil. dětí, v Somálsku nejsou registrovány ani 3% dětí. Mnoho z těchto neregistrovaných dětí jsou sirotci po rodičích zemřelých na AIDS, kteří tak nemohou dostat ani majetek po svých rodičích, který propadne příbuzným.

UNICEF pomáhá „ mobilními matrikami „, kdy po odlehly venkově jezdí jeho kamióny s úředníky s razítkem, kteří registrují místní obyvatele do občanského statusu země (nomádi často nevědí své křestní jméno a uvádějí jen příjmení, osamělé matky zase neznají údaje o otci svého dítěte).

Dospělým tyto pojízdné matriky dávají i identifikační doklad a současně si berou digitální otisky prstů. Doklad totožnosti potřebují zejména muži a ženy, které jezdí pracovat do měst - požadují je kontroly na policejních stanovištích na silnicích (rozvojové země tvrdě potlačují ilegální migraci).

1989 byla přijata Úmluva o právech dítěte (do 18 let věku), která se oné miliardě dětí vysmívá. Podle Úmluvy má dítě např. právo na svobodu projevu, čili i ta miliarda dětí bez práva na existenci.

Ochrana dětí nikam nepokročila, je stále katastrofická, včetně ve vyspělých zemích (domácí a etatizované násilí v některých dětských domovech, na psychiatriích, v ústavech pro mentálně postižené děti, apod.). Někteří pediatři, kteří mnohdy nenahlásí týrání dětí ze strany rodičů, bojují pod falešnou vlajkou za právo dítěte na „ identitu „, za zrušení babyboxů s tím, že současná možnost anonymních porodů je dostatečná (anonymní porod není úplně anonymní, zůstává např. záznam jména u zdravotní pojišťovny, která porod platí).

V latinskoamerických státech a ve státech jihovýchodní Asie stále větší počet dětí již od předškolního věku žije na ulicích (děti žijící v kanálech najdete i v Moskvě). Rodiny je nedokáží uživit ani neplodit. Mnohé z nich musí pro své příbuzné či pro ty, které je zotročují, žebrat, krást, prodávat drogy. Když večer peníze neodevzdají, jsou brutálně zmlácené. Jiné jsou

jejich otrokáři prodávané k prostituci, zejména turistům z vyspělých zemí. Dívky jsou na tom samozřejmě hůře, mají omezenější přístup nejen ke vzdělání, ale i ke zdravotní péči. Více je ohrožuje AIDS, mnohé z nich, zejména v Africe a na Blízkém východě, podstupují barbarské mrzačení genitálií, aby zůstaly „ čisté „, až do sňatku. Dle UNICEF zmrazení nedobrovolně podstoupilo 70 mil. dívek a žen, 60% z nich v Jemenu a v subsaharských státech, 40% v zemích BV a Maghribu. Děti žijí s rodiči dlouhodobě ve věznicích, nebo jsou, zejména za krádeže, samy odsouzené, přičemž soudy nepřihlíží k tomu, zda je jim 8 let či 16 let. V roce 2020 komunistická Čína, stejně jako kdysi masový vrah bolševik a komunista Stalin, snížila trestní odpovědnost dětí na 12 let. Černošské vlády JAR nedokázaly ani po 30 letech od nástupu Nelsona Mandely do prezidentského úřadu v roce 1994, kdy byl jihoafrický apartheid definitivně zrušen, napravit jeho sociální a ekonomické nerovnosti, a ani se o to nepokoušely - hlavně se snažily vyvlastnit majetek bělochů a rozdělit si jej mezi sebou (JAR má větší nerostné bohatství než Brazílie).

Ve zkrachovalých státech, mj. Haiti, Afghánistán (od vyhnání krále v důsledku kremelských intrik v roce 1973 Afghánistán nepoznal nic jiného než občanskou válku), Pákistán (jaderná „, velmoc“), Zimbabwe, totálně

zkolaboval především veřejný zdravotní a školský systém.

V muslimském Pákistánu veřejné školství plně nahradily islámské madrasy, financované monarchiemi Zálivu – že se v nich učí zejména Korán a jak být vzorným muslimem, včetně základní hygieny, je proto samozřejmé. Pro chudé děti však nejsou zadarmo – neplatí za docházku penězi, ale když je potřeba bojovat ve jménu Alláha, imámové tyto své žáky povolávají, aby madrasu svým životem v bojích vrátili, co jim dluží. Na druhé straně je naučí to, co by se nikdy nenaučili – psát, číst a počítat.

V Zimbabwe místní učitel za vysněné černošské vlády vydělává zhruba 29.000 zimbabwských dolarů (zhruba 8 eur) měsíčně, za což si lze koupit např. půl kila soli.

Proto učitelé v masovém měřítku zemi opouštějí, snaží se dostat do Evropy či do Austrálie, nebo alespoň do JAR, kde pracují jako kuchaři, stavební dělníci či na polích (zatímco africké elity SVĚ děti posílají na západní univerzity, např. dcera Roberta Mugabeho studovala na univerzitě v Hongkongu).

V Evropě si zatím žijeme jako v bavlnce (do doby než to zkazí novodobý Hitler přezdívaný Putler) - nemusíme s našimi dětmi s nejmladším na zádech denně chodit bosé několik km v trávě plné hadů k autobusu, pokud na jízdné máme peníze, a existuje-li nějaký autobus. Naše děti nesedí špinavé, rozčuchané a bosé „, ve škole „, na zaprášené hliněné podlaze, ani pod košatým stromem, pod kterým je výuka jen když nepříší.

Školy v rozvojových zemích obvykle nemají židle ani stoly, natož knihovny s knihami. Dle UNICEF 78% dětí v JAR nemělo v ruce knihu.

Z nedostatku pracovních příležitostí, rodinných financí na nákup školních pomůcek, financování škol a autobusů rodiče/příbuzní posílají děti místo do škol do ulic prodávat bonbóny, cigarety, nabíječky do mobilů, aby domů přinesly alespoň pár „, haléřů „, . Jiní rodiče/příbuzní, zejména alkoholici a narkomani, naopak děti posílají mobily krást či své dcery se prostituovat. Děti přihlížejí tomu, jak otcové bijí a týrají jejich matky. Ve velkých městech jsou děti za bílého dne unášeny a znásilňovány (mj. Johannesburg).

Charitativní organizace ve velkoměstech pomáhají osamělým matkám či velmi mladým/nezletilým rodičům. Hledají jim zaměstnání, jednou za měsíc jim nakoupí jídlo, mýdlo, když potřebují, dostanou ošacení a boty. Mnohé rodiny v JAR žijí ze starobního důchodu rodičů (zhruba 110 euro/měsíčně).

Milióny dětí umírají v rozvojových zemích na nemoci, proti kterým lze snadno očkovat, UNICEF pro očkování využívá i placené týmy místních dobrovolníků.

Dokončení na straně 14 a 15

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 4. listopadu

Ve volbách v USA už odvolila třetina voličstva
Před francouzským soudem stojí skupina lidí v souvislosti s vraždou učitele Pattyho A Švédsko nepostaví 13 větrníků, bránily by protiletectvé obraně před Ruskem Severokorejsí vojáci se na Ukrajině dostali do palby Slovenský prezident zamítl žádosti na službu v ukrajinské armádě A Pravicová vláda se shodla, že vylepšení penzí zaplatí zaměstnavatelé
Úřad práce zruší čtvrtinu poboček, ale nikoho nepropustí 300 lidí žádá prezidenta o milost
Policisté zahájili protest proti byrokracii
U nás po celý den zataženo, ráno mlha

Úterý 5. listopadu

V USA začaly prezidentské volby
V Bruselu pokračují slyšení navrhovaných eurokomisařů Slováci mají rádi světové politiky, Pavla a Orbána Litva překazila atentáty organizované z Ruska
Prezident Pavel připomněl, že Evropa bude spojencem USA ať volby dopadnou jakkoli
Bývalého chomutovského primátora Hrabáče propustili z vazby
Ministr Jurečka oznámil projekt digitalizace důchodů
Vědci zjistili, že cukrovkáři mají sklon k infarktům
U nás celý den chladno a pod mrakem

Středa 6. listopadu

V prezidentských volbách v USA zvítězil Donald Trump Kreml vzkazuje, že je připraven k dialogu s USA
Afgánistán zvyšuje produkci opia
Prezident Pavel blahopřál Trumpovi, doufá že si nikdo nevšiml poznámky o odpudivém člověku
Premiér Fiala otevřel v Bělehradě České centrum
Ústavní soud odložil jednání o „lex Babiš“
Sněmovna bude hlasovat o penzích až v pátek
Jozefa Síkelu grilovali poslanci EP
U nás chladné zamračené počasí

Čtvrtek 7. listopadu

Prezident Biden přislíbil spolupráci při předání úřadu Trumpovi A V Budapešti začal summit Evropského politického společenství
Zelenskyj varoval před ústupky Rusku A Friedrich Merz naléhá, aby se volby v Německu konaly už v lednu
Havlíček (ANO) se domnívá, že Trumpovo zvolení posílí Patrioty v EP A Ministr školství Bek je znepokojen propalestinskými náladami na vysokých školách
Moravskoslezský hejtman požádá o prodloužení stavu nebezpečí A Ředitel ČT Souček hrozí, že bez poplatků zredukuje počet kanálů
U nás chladný zamračený den, mrholilo

Pátek 8. listopadu

Scholz couvá a připouští volby v Německu dřív než v březnu V Amsterdamu byl protizidovský pogrom
Mnoho Američanů chce po Trumpově vítězství emigrovat
Sněmovna schválila penzi od 67 let
Policie ukončila protest, veřejnost ho prý přijala kladně
Ministr Válek má rakovinu
70 policejních snajprů ulovilo v akci za 14 milionů korun 14 divokých prasat A Vědci zjistili, že vybudování evropských obranných kapacit vyžaduje investice
U nás zamlžené, ale občas i mlžné slunečné počasí

Víkend 9. – 10. listopadu

Hlasy sečteny i v Arizoně, Trump má 312 volitelů proti 226 Harrisové A Katar vyhodil teroristy Hamásu
Izraelský premiér si už třikrát telefonoval s Trumpem V Amsterdamu se vyšetřují okolnosti protizidovského pogromu A Vojáci KLDR jako lehká pěchota. Chystá se útok na Ukrajině v Kurské oblasti.
Piráti zvolili Zdeňka Hřiba za předsedu
Marcel Kolaja a Jana Michailidu odešli od Pirátů
Předsedou stomatologů se překvapivě stal Roman Šmucler
V Náchodě demonstrovali Romové za svoji bezpečnost
U nás a všude jinde mlha, v sobotu jen dopo, v neděli celý den

Pondělí 11. listopadu

Kreml popřel zprávy, že si Trump telefonoval s Putinem
Izraelský ministr zahraničí se zmínil o možnosti příměří v Libanonu A Gruzínská prezidentka chce nové volby
Rusové dobyli město Kurachove
Fiala si telefonoval s Trumpem o Ukrajině
Jurečka skrouhl penze 177 prominentům bývalého režimu
Ministryně Černochová zjistila, že se lidstvo nepoučilo z váleky
Zemřela někdejší ministryně spravedlnosti Benešová
U nás chladno, kousek nad nulou, pod mrakem

Úterý 12. listopadu

Rutte doporučuje Západu zesílit pomoc Ukrajině
Podle neoficiálních zpráv by volby v Německu měly být 23. února A Rezignoval arcibiskup s Canterbury
Americkým ministrem zahraničí se asi stane Marco Rubio

Podle agentury Median by se do sněmovny dostali i Motoristé a komunisté A V mezinárodním srovnání jsou naši žáci osmáci druzí v testech informační gramotnosti
Prezident Pavel si myslí, že volby v USA ukázaly zranitelnost demokracie A Vědci zjistili, že v KSČ bylo za minulého režimu postupně 6 milionů lidí
Zamračený podzimní den, teplota kousek nad nulou

Středa 13. listopadu

Na polském území je americká základna protivzdušné obrany
Při grilování kandidátů Evropské komise narazili tři kandidáti
Na žádost občanů se v severní Koreji popravuje veřejně
Biden přijal Trumpa v Oválné pracovně
Vláda navrhuje další zákaz, tentokrát energetické nápoje dětem
Babišův návrh na zmrazení platů politikům vláda nepřijala
Místo vězení se bude častěji udílet pokuta
Stav nebezpečí je v částech Moravskoslezského kraje prodlouženo o měsíc A Fiala se tvrdě obul do Babiše kvůli předraženému máslu, ten ho poslal na léčení
U nás poprvé v sezóně zasněžilo, malinko, hned roztálo

Čtvrtek 14. listopadu

Bývalý slovenský prezident Kiska přišel o rentu
Tisícovky policistů budou v Paříži hlídat izraelské fotbalisty
Francouzská prokuratura chce zavřít do vězení Le Penovou
Německé přístavy přestanou přijímat ruský zemní plyn
Zaměstnanci ministerstva spravedlnosti chtějí zvýšit plat
Prezident podporuje myšlenku omezit prodej zbraní určité kategorie A Hasiči a policisté dostanou přidáno
Žalobkyně navrhuje psychiatrovi Cimickému pět let vězení
U nás zataženo, teploty kolem 7 °C

Pátek 15. listopadu

Trump si vybral antivaxera Kennedyho mladšího za ministra zdravotnictví A Levicové fanatici vyhnali v Londýně Lipavského z univerzitní přednášky
Německý kancléř Scholz slovně přitvrdil proti Rusku
Írán slibuje, že nezabije Trumpa A Půjčovna Hertz se zbavuje flotily elektromobilů, protože je nikdo nechce
Před 35 lety nastal odchod bolševického režimu
Soedem má vysolit půl miliardy advokátovi za vysouzení Lidového domu A Psychiatr a spisovatel Jan Cimický dostal pět let za sexuální delikty
Vědci zjistili, že děti nejradši řízek, smažák a palačinky
U nás pod mrakem, celkem teplo

Víkend 16. listopadu – 17. listopadu

Bude až v příštím vydání, protože budu v Hobartu

Donald Trump jako odpudivá lidská bytost, řekl Petr Pavel.

Martin Hájek 6. listopadu 2024

Výsledek amerických voleb by mohl mít vliv na vztahy mezi Českem a USA, zejména kvůli postojům některých lidí v okolí českého prezidenta. Petr Pavel, ještě jako prezidentský kandidát, **označil Donalda Trumpa za „odpudivou lidskou bytost“ a prohlásil, že by mu nikdy nepodal ruku.** Tato slova by mohla komplikovat diplomacii mezi oběma zeměmi.
V prosinci 2022, ještě jako prezidentský kandidát, Petr Pavel označil Donalda Trumpa za „odpudivou lidskou bytost“ v podcastu StandaShow.

Jak píše web TN.cz, tato slova, která vyjádřil o možném budoucím americkém prezidentovi, by mohla v případě Trumpova vítězství způsobit napětí mezi Českem a USA. Odborníci na zahraniční politiku varují, že Trump by mohl mít takový výrok za neúčtivý, což by mohlo ovlivnit diplomatické vztahy.

„Když si potom řekne: 'To je ten prezident té malé země, která má počet obyvatel menší než město New York a tohle říká',“ komentoval bývalý ministr zahraničí Cyril Svoboda, „potom Trump řekne: 'A potřebujeme s nimi jednat? Potřebujeme s nimi nějaký byznys?'“
Prezidentův blízký spolupracovník a poradce, Martin Kolář, se i těsně před americkými volbami vyjádřil k Donaldovi Trumpovi. V rozhovoru pro Právo uvedl: **"Divím se, že lidem vyznávajícím konzervativní hodnoty nepřipadá chování Trumpa jako chuče a nechutné."** Kolář však

také zdůraznil, že svoboda projevu je základním pilířem demokratické společnosti a obhájil možnost spolupráce s osobami, s nimiž nesdílí stejné názory. "Zveřejnění názoru ještě neznamená, že s někým nutně nemůžete spolupracovat, pokud se ukáže, že je to potřebné. A z hlediska vyššího principu a zájmu naší země je to nutné," dodal Kolář.

Prezidentská kancelář se nehodlá vyjadřovat k výroku Petra Pavla z doby, kdy ještě nebyl hlavou státu, o Donaldu Trumpovi. Podle bývalých ministrů zahraničí tento výrok sice nemůže zásadně poškodit diplomatické vztahy, ale může na nich zanechat kaňku.

Bývalý ministr Lubomír Zaorálek uvedl, že podobné výroky mohou ovlivnit vzájemné styky, především pokud jde o komunikaci na nejvyšší úrovni. Cyril Svoboda dodal, že Spojené státy se bez České republiky obejdou, ale v současnosti, kdy se řeší otázky obrany, bude Česká republika Ameriku potřebovat.

Vydavatel: Nejen s. generál ale i jiní soudruzi ve vládách včetně soudruha Australského velvyslance v Americe. Jak jsme se zrovna dnes dověděli (14.11): Kevin Rudd již dříve na sociálních sítích označil Trumpa za „**nejničivějšího prezidenta v historii**“, „**zrádce Západu**“ a „**vesnického idiota**“.
Po Trumpově vítězství byly tyto komentáře z jeho účtu v tichosti odstraněny.

Načež náš soudruh Premiér Anthony Albanese a vedoucí představitelé koalice vyjádřili podporu Kevinovi, přičemž i bývalý premiér Tony Abbott poznamenal, že jakékoli změny Ruddovy role by neměly být způsobeny tlakem ze strany Spojených států.

„Nemám důvod si myslet, že Kevin v současnosti neodvádí dobrou práci,“ řekl Albanese v podcastu pro think tank Institute of Public Affairs.

Amsterdamský pogrom

Nelze si nevšimnout viktimizace obětí Amsterdamského pogromu. Ti stejní lidé, kteří nás donekonečna přesvědčují o nikdy nekončících hříších bílého muže, často za činy a skutky spáchané před stovkami let, ti stejní lidé nás najednou začali přesvědčovat, že lynčování Izraelci si za svůj osud mohou tak trochu sami.
Je zajímavé i to, že redaktorce veřejnoprávního média podle jejího vyjádření na X evidentně připadá jako provokace už jen to, že „izraelští fanoušci pochodovali městem“.

Není pravdou, že by Izraelci pustošili město. Šlo o dlouho dopředu plánovaný pogrom, do kterého se zapojila řada spolupracovníků oněch mladíků v černém, od řidičů taxíků až po hotelové recepční, kteří pro ně identifikovali Izraelce. Bez ohledu na to, zda vůbec na nějakém fotbalovém zápase byli či nikoliv.

Výročí, a s ním dva úkoly

Aston Neff 16. listopadu 2024
V neděli je pětatřicet let... zkrátka Výročí s Velkým V. Ze všech stran se řine záplava mudrosloví na téma sametu a páteře a zklamání a toho či onoho. Však to najdete i v tomto vydání Neviditelného psa, ono se tomu nedá vyhnout.

Je ale dobré se podívat, co se děje kolem nás. Rus pokračuje pokračuje ve svém úsilí sežrat Ukrajinu, sice hlemýždím tempem, ale pokračuje a počet nadšených fanoušků stoupá (i u nás). To na východě od nás.
Na západě od nás, v Amsterdamu, se odehrála varianta Křišťálové noci, obrovský protizidovský pogrom. V Paříži se podobné události snaží bránit tři tisíce policistů. Náš ministr zahraničí Jan Lipavský se odvážil vypravit se do Londýna a před lynčem fanatiků ho zachránili, až když ho protáhli nouzovým východem. To vše v rozmezí jednoho týdne.
17. listopad ale zůstává jako milník, i když byl organisován StB včetně hesla „Nejsme jako oni,“.

Návšteva Číny podľa Fica potvrdzuje novú kvalitu bilaterálnych vzťahov

Návštevu si pochvalujú aj Taraba a Kamenický.

TASR - PEKING, BRATISLAVA. Návšteva Čínskej ľudovej republiky potvrdzuje novú kvalitu bilaterálnych vzťahov medzi Slovenskou republikou a Čínou s dôrazom na strategické partnerstvo, vyššiu kvalitu obchodno-ekonomických vzťahov a obojstrannú podporu investícií.

Na sociálnej sieti to uviedol premiér Robert Fico (Smer), ktorý sa nachádza aktuálne na pracovnej ceste v Číne s ďalšími ministrami.

"Doterajší priebeh pracovnej cesty považujem už teraz za mimoriadne úspešný. Slovensku sa otvárajú dvere k spolupráci na veľkých projektoch a k obojstranne vyvázenej spolupráci," skonštatoval na sociálnej sieti šéf envirorezortu Tomáš Taraba (nominant SNS).

Taraba zároveň informoval, že pricestoval v zastúpení predsedu vlády do Šanghaja, kde otvorí čínsko-slovenské podnikateľské fórum. Zúčastní sa aj na samite premiérov Malajzie, Mongolska, Pakistanu, Srbska a Uzbekistanu.

Minister financií Ladislav Kamenický (Smer) označil Čínu za ekonomickú veľmoc. "A my pred tým nemôžeme zatvárať oči. Zvlášť pri témach, ktoré môžu znamenať pre Slovenskú republiku a jej občanov hospodársky prínos," podotkol.

Slovenskú vládu delegáciu v Pekingu prijal čínsky prezident Si Ťin-pching. Fico absolvoval stretnutie s čínskym predsedom vlády Li Čiangom a ministri oboch vlád sa zišli na plenárnom zasadnutí.

Následne členovia slovenskej vlády podpísali 13 dokumentov, zakladajúcich ďalšie plány pre spoluprácu krajín.

Delegáciu slovenskej vlády prijal aj predseda parlamentu Čao Le-ti, priblížil premiér.

Iniciatíva My sme les bije na poplach:

Schválená novela o ochrane prírody bude veľkou ranou pre prírodu

TASR - BRATISLAVA - Schválená novela zákona o ochrane prírody a krajiny bude veľkou ranou pre prírodu. Vydláždí tiež cestu k nekontrolovaným aktivitám, ktoré môžu mať v prírode trvalé následky. Uviedol to Marek Kuchta z iniciatívy My sme les. Považuje za sklamanie, že poslanci nevypočuli hlas verejnosti.

"Činnosti alebo zásahy do prírody získajú súhlas orgánu ochrany prírody, aj keď sa úrad nevyjadrí alebo úradník zmešká termín. Stavby hotelov, chat, ťažby v lesoch sa budú dať uskutočniť bez vydaného úradného súhlasu, dokonca aj v chránených územiach," tvrdí Kuchta. Toto je podľa neho v rozpore s právom Európskej únie, a to napríklad smernicou o biotopoch alebo smernicou o vode. "Je možné, že kým bude zákon čo len krátky čas platný a vláda ho pod tlakom EÚ neskôr zmení, podarí sa schváliť kontroverzné developerské projekty v chránených územiach. Zákon nadobúda účinnosť k 1. januáru 2025," domnieva sa Kuchta. Dodal, že novela odoberá práva aj

environmentálnym organizáciám byť účastníkmi konaní.

Environmentalista poukazuje na to, že novela rozširuje možnosti vjazdu autami a motorkami do druhého stupňa ochrany a aj chránených území.

"**Takisto defacto ruší dobrovoľnú stráž prírody. Dobrovoľní strážcovia už nebudú môcť kontrolovať a legálne dokumentovať priestupky a trestné činy v chránených územiach a voľnej krajine,**" skonštatoval. Iniciatíva očakáva zvýšenie priestupkov a trestnej činnosti v prírode, pretože táto činnosť bude podľa nej slabšie kontrolovaná. Profesionálnych strážcov prírody podľa Kuchtu

Vyplýva to z oznámení funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov za rok 2023, ktoré sú zverejnené na webe parlamentu.

Čaputová za výkon verejnej funkcie v kalendárnom roku 2023 uviedla v oznámení príjem vo výške 189 363 eur. Iný príjem neuviedla.

Exprezidentka tiež priznala nehnuteľný majetok ako napríklad rodinný dom, chatu a ornú pôdu v Pezinku a tiež zastavanú plochu a nádvorie v Pezinku. Priznala i vlastníctvo auta, úspory aj dva hypotekárne úvery.

V roku 2023 bol predsedom parlamentu Boris Kollár, po voľbách sa ním stal na jeseň 2023 Peter Pellegrini.

Kollár uviedol príjmy z funkcie poslanca Národnej rady (NR) SR 52 847 eur, iné príjmy nespomenul. Priznal viacero nehnuteľností, napríklad dom v bratislavskom Starom Meste, na thajskom Koh Samui či v Dubaji, chatu v rakúskom Bergu i byt v Španielsku.

Medzi hnutelným majetkom uviedol zariadenie nehnuteľností, umelecké diela či zbierku hodínok a šperkov. Priznal i vklady v bankách, ochranné známky, cenné papiere, akcie v akciových spoločnostiach i obchodné podiely v s. r. o.

Pellegrini priznal príjmy vo výške 48 121 eur za rok 2023 z výkonu funkcie poslanca NR SR. Iné príjmy neuviedol. Vlastní chatu na území obce Králiky, byt v Banskej Bystrici, ako aj byt v Bratislave. Priznal aj trávny porast v katastrálnom území Lukavica. Podľa majetkového priznania nevlastní hnutelný majetok.

V materiáli tiež uviedol úspory, podiel v s. r. o., ako aj hypotekárne úvery. Pellegrini priznal aj užívanie majetku vo vlastníctve inej osoby. Bezodplatne užíva rodinný dom v bratislavskej

mestskej časti Vrakuňa a tiež dve autá.

Do mája 2023 bol premiérom Eduard Heger. Podľa zverejneného priznania zarobil v minulom roku 50795 eur z výkonu funkcie člena vlády a poslanca NR SR. Ani on neuviedol iný príjem. Vlastní byt v bratislavskej Dúbravke, priznal tiež podiel v s. r. o., ale aj hypotekárny úver.

Od mája 2023 bol premiérom Ľudovít Ódor. Ten v majetkovom priznaní uviedol príjmy za výkon verejnej funkcie člena vlády a člena Bankovej rady Národnej banky Slovenska vo výške 122 554 eur a uviedol aj iné príjmy vo výške 122 899 eur.

Okrem toho priznal vlastníctvo bytu v Devínskej Novej Vsi a podiel na vlastníctve bytu vo Veľkých Kosihách, tiež zariadenie bytu, auto, vklady v bankách a podielové fondy. Priznal tiež užívanie služobného auta.

Od októbra 2023 je premiérom Robert Fico (Smer). V majetkovom priznaní uviedol príjmy z funkcie člena vlády a poslanca 54 374 eur a aj iné príjmy vo výške 47 410 eur. V materiáli uvádza podiel na vlastníctve vinice v bratislavskej Rači, tiež podiel na ornej pôde a vlastníctvo bytu s garážou v bratislavskom Starom meste. Vlastní tiež polovičný podiel na úsporách a stavebnom sporení.

2024 'SILVER' star
od 19:00

Uzavretá spoločnosť - obmedzený počet miest

EARLY BIRD LÍSTKY | **\$99** na osobu | Predpredaj do 20.11.24 | Plná cena \$120 | Predaj lístkov končí 10.12.24

Predaj lístkov : 0493 863 429 & Facebook

CENA LÍSTKU ZAHŔŇA:

- vstupné
- uvítací prípitok
- servírovaná 3-chodová večera
- studené švédské stoly
- polnočný prípitok
- novoročná polievka

Legendárny DJ Daniel
Silvestrovská výzdoba
Skvelá atmosféra & zábavný program

Téma večera 'TOUCH OF SILVER'

30 Vaughan St Lidcombe 2141

zamestnáva štát približne 100, dobrovoľných strážcov bolo 800.

"**Zákon kompletne obišiel štandardný pripomienkový proces, neprebehlo ani pripomienkovanie rezortmi. Pri tak zásadnej legislatíve to považujeme za hrubé obchádzanie princípov právneho štátu a maximálne nezodpovedné konanie,**" skritizoval environmentalista. Zo schválenej novely vyplýva, že jazdiť alebo stáť s motorovým vozidlom v území s druhým stupňom ochrany sa bude po novom dať aj na účelovej ceste a existujúcej prístupovej poľnej ceste. Odstrániť sa majú aj "**neprimerane prísne a obmedzujúce zákazy**" pre obyvateľov, odbremeniť orgány štátnej správy od zbytočnej administratívnej záťaže, ako aj posilniť práva vlastníkov nehnuteľností v chránených územiach.

Z troch najvyšších ústavných činiteľov zarobila minulý rok najviac prezidentka

Vyplýva to z oznámení za uplynulý rok.

TASR - BRATISLAVA. Najviac z troch najvyšších ústavných činiteľov zarobila z výkonu verejnej funkcie v roku 2023 vtedajšia prezidentka SR Zuzana Čaputová.

Vzpomínky

Před 36 lety 8. prosince 1988 byl založen „Mírový klub Johna Lennona“. Základní prohlášení bylo pro režim silnou kávou. Za 20 dnů byli zakladatelé klubu obviněni a ve vazbě

Základní prohlášení Mírového klubu Johna Lennona

Před osmi lety byl zavražděn John Lennon. Mezi prostými lidmi i mezi předními světovými hudebníky si John Lennon a jeho žena Yoko Ono získali uznání nejen svým uměním v hudební oblasti, ale též svým neúnavným úsilím na poli míru, lásky a porozumění mezi lidmi a národy. Násilná smrt Johna vyvolala pobouření po celém světě. V Československu se od té doby na různých místech každoročně scházejí mladí lidé, aby pietně vzpomněli osobnosti Johna Lennona. Nejvýznamnějším místem těchto setkání se stalo Velkopřevorské náměstí v Praze. Účastníci tohoto setkání se však rok co rok stávají cílem brutálních útoků policie, řízené československými mocenskými orgány.

Československá vláda mluví o míru, a přitom dovolila zničení symbolického náhrobku na Velkopřevorském náměstí, věnovaného Johnu Lennonovi.

Československá vláda tvrdí, že usiluje o mír a přitom vězni Hanu Marvanovou, Tomáše Dvořáka, Luboše Vydru a Tomáše Tvarocha, členy Nezávislého mírového sdružení. Věznění a pronásledování jsou rovněž mnozí aktivisté různých nezávislých iniciativ a společenství, upozorňující na nedodržování lidských práv. Československá vláda prohlašuje, že světový mír je jednou z nejpřednějších otázek a přitom vyváží zbraně do mnoha zemí světa. Československá vláda žije v trvalém rozporu slov a činů.

Vědomi si těchto rozporů, rozhodli jsme se dnem 8. prosince 1988 založit Mírový klub Johna Lennona /dále jen Klub/. Cílem Klubu je usilovat o mír všemi dostupnými humanitními prostředky. Členem Klubu se může stát každý člověk bez ohledu na státní příslušnost, národnost, sociální postavení, vyznání, přesvědčení a barvu pleti. Víťame všechny, kdo jsou přesvědčeni, že opravdový mír mezi národy a státy, jakož i uvnitř nich, je základním problémem, k němuž je třeba stále obracet pozornost.

Jména členů Klubu budou zveřejněna pouze na jejich přání.

Vítáme spolupráci s mírovými a humanitárními iniciativami a organizacemi všude na světě.

Za čestné členy Klubu považujeme Hanu Marvanovou, Tomáše Dvořáka, Luboše Vydru a Tomáše Tvarocha, toho času vězněné v Praze na Ruzyni za aktivní mírovou činnost. Čestnými členy in memoriam se stávají hudebník, skladatel a textař John Lennon, jehož jméno Klub ponese, Jan Palach, který se upálil na protest vstupu vojsk Varšavského paktu do ČSSR v roce 1968, a Jan Zajíc, který krátce po něm zahynul stejnou smrtí. Dále Pavel Wonka, mučedník československého režimu, obhájce lidských práv, který zemřel ve vazbě na následky choroby získané ve vězení.

Klub nemá stanovy a organizační řád, avšak jeho členové berou za své tyto základní myšlenky:

1/ Mír ve světě je základním mezníkem na cestě k všeobecnému porozumění.

2/ Mír uvnitř států a národů je nezbytným předpokladem k tomu, aby mohli existovat i mezi nimi.

3/ Mír a lidská práva jsou neoddělitelné.

Vzhledem k těmto základním myšlenkám zavazuje se každý člen Klubu podle svých možností aktivně usilovat o mír ve své vlastní zemi i ve světě a upozorňovat příslušné orgány a veřejnost na příklady nedodržování lidských práv.

Současně vyzýváme československou vládu, aby neprodleně propustila na svobodu jmenované mírové aktivisty a všechny vězně svědomí. Žádáme, aby bylo zastaveno pronásledování všech, kteří v naší zemi usilují o důstojný život v míru a beze strachu.

Za mírový klub Johna Lennona:

Ota Veverka, Stanislav Penc jr., Heřman Chromý

V Praze dne 8. 12. 1988

Dále upozorňujeme, že tiskovým orgánem Mírového klubu Johna Lennona se stává časopis JAZZ s TOP.

Lennoniády v 80. letech

Původně malá spontánní setkání na Malé Straně přerostla v roce 1984 v protirežimní veřejná vystoupení. Tehdy setkání poprvé přesáhlo prostor Kampy a bylo příslušníky VB rozehnáno pomocí služebních aut a psů. Arogance policejního aparátu vedla k postupné politizaci vzpomínkových shromáždění, jehož průběh začaly ovlivňovat osoby z disidentského prostředí. Od poloviny osmdesátých let se zde pořádaly petice za propuštění politických vězňů, uzákonění náhradní civilní služby, odchod sovětských jednotek a odstranění jaderných zbraní na území Československa.

V prosinci 1985 se okolo tisíce účastníků vzpomínkového setkání za skandování pacifistických hesel vydalo centrem Prahy na neoficiální pochod. V reakci na prosincový průvod Prahou vydala Charta 77 dokument Prostor pro mladou generaci, ve kterém navrhla řadu kroků ke zlepšení podmínek života mladých lidí.

Na základě zkušenosti z prosincového shromáždění se Tomáš Dvořák rozhodl s několika přáteli založit novou organizaci Mladé umění pro mír. V květnu 1986 požádal přípravný výbor ministerstvo vnitra o schválení organizačního řádu, podle něhož se chtěl věnovat zejména kulturním aktivitám, podobně jako právě likvidovaná Jazzová sekce.

Přestože se v červnu 1986 přípravný výbor rozhodl po nátlaku ze strany StB na další činnost rezignovat, znamenal tento pokus první krok k formování neoficiálního mírového hnutí. O průvodu Prahou informovaly západní rozhlasové stanice, zprostředkovaly tak informace o výročních setkání mimopražským posluchačům, kteří v následujícím období tvořili významnou část jejich účastníků.

V příštích dvou letech připravilo vedení krajské správy SNB podrobný plán opatření, kterých se zúčastnilo několik stovek příslušníků represivního aparátu. V předstihu byly provedeny desítky preventivních pohovorů a byla aktivizována síť tajných spolupracovníků.

V roce 1987 navíc uspořádalo pod hlavičkou SSM také uspořádalo a podle policejních pokynů Pražské kulturní středisko v sále Městské knihovny odpolední koncert věnovaný Johnu Lennonovi, který měl odlákat část případných účastníků spontánního setkání na Kampě.

Na Velkopřevorském náměstí se přes uvedená opatření znovu sešlo několik set osob, jejichž věk se pohyboval mezi sedmnácti až dvaceti pěti lety. Podle hlášení StB převládaly osoby s dělnickou profesí, učni, studenti středních škol a pracovníci služeb.

autor textu: Petr Blažek

Poslední beatnice

Alice Horáčková

Ve věku 79 let zemřela ve čtvrtek 10. října v Kanadě chartistka a spisovatelka Marie Benetková. Vydala jen jedinou útlou knihu Zlatý z nebe, protože jako všichni opravdoví beatníci žila, a teprve potom psala.

Potkala jsem ji před jedenácti lety ve vršovické kavárně, když jsem připravovala biografii o básničce z pastřáků Vladimíře Čerepkové. Seděly jsme tenkrát u červeného vína a Marie vyprávěla: o tom, jak si s Vladimírou od jedenácti let vytvářely domov, který nikdy pořádně neměly, jak si v parcích půjčovaly od osamělých paní psy a učily je chodit po žehličích prknech, jak v obchodech kradly pribináčky a vyslychala je policie, i jak se na schodištích praly s domovnicemi, když táhly špinavého bernardýna přes vydrhnuté schody. Byly to svobodné divoké duše: když v jinonickém parku objevily zapomenutý sníh, v kterém se odráželo únorové slunce, svlékly se a radostně se v tom sněhu vyválely. „Bylo to úplně

záračný. Pak jsem to v životě ještě několikrát zopakovala, ale nikdy už to nebylo ono,“ svěřila se mi Marie. Vyprávěla syrově a nemilosrdně, bez jakékoli sebelibosti, a já před očima najednou viděla tu vykořeněnou vinohradskou holku, která vyrůstala bez táty, s bratrem, který ji mlátil, a melancholickou matkou, která nakonec přišla o rozum.

"To tvoje neštěstí, maminko, to nechci," říká Mariina autobiografická hrdinka a zároveň tu nešťastnici v sobě přijímá: stejně jako její matka přece chodí s rukama v kapsách a se špičkami nohou ven...

Po smrti matky zůstala sama se svým bratrem a divokými kamarádkami: o nocích tančila a vysedávala s Vladimírou v poetické vinárně Viola a přes den jako vyučená pekařka sázela na pásy rohlíky a poslouchala ubíjející drby kolegyň, až toho jednoho dne měla dost. Za socialismu však musel každý někde pracovat anebo šel do vězení jako „příživník“, a tak se Marie dobrovolně nechala zavřít do blázince, ale „nakonec se z vděčnosti k blázinci rozhodla nezneužívat pohostinství psychiatrického oddělení a vrátila se zpátky do světa.“

Mariina kamarádka Vladimíra se mezitím stala slavnou básničkou a Marie se jí chtěla vyrovnat a začala psát básně taky, než ji Vladimíra v jednom z opileckých záchvatů utřela: "Já jsem velký umělec, a ty seš hovno!"

A pak Marie potkala muže, který změnil její život, hudebníka Vratislava Brabence. Byl podobným solitérem jako vyučená pekařka a nádherně se s ním pilo a bdělo až do rána. Začali spolu pracovat v zámeckém parku a společně se probouzeli ve statku u Měšic, kam se na víkendové koncerty sjížděl snad celý underground: Vráťa hrál na saxofon, Charlie Soukup na kytaru a Marie k tomu zpívala... Z komuny na Zlatém kopci vytěžil Vráťa song a Marie povídku, kde popsala i každodenní jízdy do práce na koni. Ale pak je ze Zlatého kopce vyhnali, Vráťu zatklí a Marie musela svoji kobyliku prodat, aby měli na Vráťova advokáta. O spravedlnost tenkrát nešlo: v procesu s kapelou the Plastic People of the Universe Vráťu odsoudili za to, že hraje údajně sprosté písničky. Když se po osmi měsících vrátil, vzali se a podepsali Chartu 77. Ve Zlatém z nebe to popsala: „A jsme zase v průseru, pomyslela si, když ho podepisovala. Třásla se jí ruka.“

Marie Benetková–Brabencová se stejně jako její muž zařadila mezi nepřátele státu. Podepisovala petice, a když zavřeli Charlieho Soukupa, napsala o téhle soudní frašce povídku Charlie. S Vráťou pásli krávy v Krušných horách, ale nakonec je nenechali dělat ani to. Byli pod čím dál větším tlakem Státní bezpečnosti, která se je snažila vyhnat z republiky v akci ASANACE. Po jedné z estébáckých „návštěv“ Marie předčasně porodila - její druhé dítě, holčičku, doktoři nezachránili a v Marii se něco zlomilo. „Od tohoto okamžiku nebude chtít v této zemi zůstat,“ píše, „ted' chtěla jenom někam do ticha a do tmy, zbavit se příběhu vlastního života.“

Manželé Brabencovi odjeli z komunistického Československa do Rakouska, ale jejich revolta je hnala dál, až na druhý konec světa do hlubokých lesů a nekonečných jezer na západě Kanady. Prošli si tam tvrdým emigrantským životem, daleko od intimity dávných přátel, hospod i nočních tahů s kapelou. Marie prodávala vysavače, dělala izolátorku domů, starala se o staré a nemocné a učila jógu. Ale také tam hřebelcovala vlastní koně, plavala v křišťálových vodách a celé hodiny sledovala tření lososů, nad kterými kroužili orli bělohlaví...

Při jedné ze svých pražských návštěv mi Marie ukázala rukopis, který o sobě a životě s Vráťou v útržcích psala, už dlouhé roky. "Píšu si to jen tak pro sebe, a nevím, co s tím, asi nic," řekla. Ten rukopis neměl ani konec ani začátek, jen sled scén, které byly tak krásné, že by bylo škoda je nechat jen tak viset ve vzduchoprázdnu. A tak jsme sedly k čaji a vínu a řetězily je do příběhu. Svou první a nádhernou knížku už Marie nepokřtila.

Z Kanady od ní přicházely zprávy čím dál zmatenější; psala o „zatmění slunce i hlavy“, o zauzlování,

zmatku a neklidu. A pak se odmlčela úplně. „Jsem nějak dost rozhozená nějak nejistá co činím a tak vlastně nečiním nic. Není to úplně tak, pár dní jsem pracovala v pěstírně marihuany a už zase ne... Počasí, nekonečný liják nepřidá. A tak jsou po ránu první kolibříci, a když nekrmím do devíti, vztekla bzučej za oknem a já se hned vrhám na schůdky a zavěšuji sladký lektvar,“ napsala mi před lety v posledním mailu.

A jejím posledním přání bylo, aby rodina její popel rozprášila v Pacifiku.

Olaf Hanel

*21. leden 1943, Praha †1. prosinec 2022, Lysá nad Labem

Pavel Šerý

Osm desetiletí a ještě rok jeden uplynul ode dne, kdy se narodil výtvarník, kurátor a pedagog, který byl významným představitelem akčního a konceptuálního umění let šedesátých a sedmdesátých.

Na počátku kariéry se věnoval kresleným vtípům, později i performancím. Byl členem Křesťanské školy čistého humoru bez vtípu a také autorem obalů alb The Plastic People of the Universe.

Jako signatář Charty 77 byl v roce 1979 v rámci akce Asanace přinucen odejít do zahraničí. Požádal si o politický azyl v Rakousku, kam v únoru roku 1979 odcestoval. Posléze se přesunul do Kanady, kde žil a tvořil téměř dalších dvanáct let v Sherbrooku, Montrealu a Torontu. V rámci grantů a stipendií absolvoval zahraniční tvůrčí pobyt ve Skotsku, kde vytvořil řadu monumentálních drátěných objektů, které nazýval "drátáky" nebo "síťovci" a tato jeho drátěná díla byla vystavována v Kanadě, Spojených státech, Argentíně i v evropských zemích. V roce 1991 se vrátil nazpět do vlasti a téměř dvacet let pracoval jako kurátor v Českém muzeu výtvarných umění v Praze...

BARBORKY, TAJEMNÉ BÍLÉ POSTAVY, LIDOVÁ TRADICE

Na den svaté Barbory (4.12) lidé věřili nejen v pozitivní magickou sílu Barborek, ale i v temnější mystické síly. Podle lidové víry je v období adventu závoj mezi světem živých a mrtvých tenší, a tak duchové předků chodívají navštívit živé, aby zkontrolovali, jak si v životě vedou. Aby se pohané s představami těchto bytostí lépe vyrovnali používali nejružnější masky a převleky. Dívky převlečené za Barborky představovaly v lidové víře duchy ženských předků a podle lidového vyprávění je na zem spouštěl z nebe svatý Petr po zlatém provaze nebo po žebříku.

Jako Barborky vystupovaly dospělé dívky. Chodily navštěvovat domácnosti ve skupinách po třech až šesti v předvečer svátku sv. Barbory. Byly oděny do bílých šatů, někdy stačilo jen čisté bílé prostěradlo s bílým závojem přes často zamoučený obličej, nebo jim tvář zakrývaly rozpuštěné vlasy. Kolem pasu měly červené nebo modré široké pentle. V připomínku panenství a urozeného rodu sv. Barbory si hlavu zdobily květinovým věnečkem nebo korunkou ze zlatého papíru. Některá z dívek měla v pravé ruce proutek, metličku ozdobenou pentličkami či svíčkou, v levé košík s dárky. Obouvaly bílé papuče nebo chodily bosy. Občas strašily děti velkou prázdnou tykví s vyřezaným obličejem, který osvětlovala uvnitř

upevněná svíčka. Přenášely ji dům od domu na dlouhé tyči. Před vstupem do sednice ji přistřelily k oknu a metlou šlehalo o sklo a vzápětí se ozývalo znění zvonečku. Poté co vstoupili do stavení stále opakovaly: „Mulise, mulise“ (modli se), jinak nemluvíly.

Pozornost věnovaly výhradně dětem, hodné podělily ovocem, vlašskými ořechy, cukrátky, perníkem, koláčky zvanými barborky, které k tomuto dnu pekli pekaři, nebo hospodyně, zlým pak hrozily výpraskem metlou. Někde poroučely, aby se děti pomodlily, aby viděly, zda se dítě umí modlit. Před odchodem děti napomínaly, aby byly hodné, zbožné a poslušné. Také často sebou nosily husí peroutku, kterou ometaly po tvářích domácích, aby měli v rodině štěstí. Rozdávání dárků doplnili barborky pohlazením po tváři husím křídlem.

Celý obřad se může vysvětlit i takto: barborka ometá pro zdraví, smetá nemoci. Měla za úkol jakýmsi způsobem připravit děti na Mikuláše a drobnými dárky navodit atmosféru poklidu na začátku Adventu, aby se děti trošku naladily na notu krásných Vánoc. Barborky nadělovaly malé . . .

PROČ CHODÍ MIKULÁŠ O DEN DŘÍVE?

Na první pohled nám divné nepřipadne, že Mikuláš má svátek 6. prosince, ale trojice nadpozemských bytostí navštěvuje děti už den předem, kdy slaví svátek Jitka.

Zdálo by se logické, že nový den začíná východem Slunce. Tak v minulosti počítali například planetní hodiny. "I když podle jistého moudrého rabína nezačíná den tehdy, když na dálku rozpoznáš ovci od psa, ale když hledíš do tváře nějakého člověka a spatříš v ní svého bratra nebo sestru. Až do této chvíle je u nás noc."

Nakonec vše může mít původ podle židovského počítání dne. Ve vyprávění o stvoření se v Bibli píše: "Byl večer a bylo jitro, den první... Byl večer a bylo jitro den druhý." Tak tomu je den za dnem po celou dobu stvoření. . .

Stejně logické ovšem je, že západem Slunce den končí, a tedy začíná nový. Určování začátku dne podle východu či západu Slunce má jistou nevýhodu. Na rovníku sice Slunce vychází i zapadá (přibližně) stále ve stejnou dobu, ale směrem k pólům se značně zvětšuje závislost na ročním období. Lidem pak trvalo několik desítek let, než si na nový čas zvykli.

Důkazem, že to tak všechno bylo, je pražský Staroměstský orloj. Ten měřil a dosud měří čas staročeský, ale je to za cenu velkého počtu složitých soukolí regulujících nestejně délky hodin v různých měsících: Na desce astrolábu jsou nakresleny zcela jiné časové údaje, a to čáry planetních hodin, kdy den začínal západem slunce.

Orloj jediný na světě **ukazuje současně tři časy**: babylonský, staročeský a středoevropský = německý čas. Hvězdný čas byl na orloji vyznačen až v roce 1865 a ukazatel hvězdička, je pevně spojen se zvěrokruhem v pozici jarní rovnodennosti. Je to jediný ukazatel, který se nevztahuje k pohybu Slunce, ale k hvězdám, tj. k vesmíru.

Zajímavosti. Víte, že....

Do roku 1950 užíval vzdělaný kvalifikovaný pracovník (řemeslník, úředník, učitel a nebo dělník), svoji manželku, děti a měli kde bydlet.

(Vydavatel: v roce 1982, byl benzín za 36 centů, za 3 pokojový byt na Bondi jsem platil \$45 a vydělal si týdně \$450. Naše 18 letá sousedka, prodavačka měla \$120)

Do roku 1985 užívali stejně kvalifikovaní muži a ženy své děti, koupili si auto, a koupit byt.

V roce 2026 už muž a žena neuživí ani své děti, ani si nepořídí byt, ani si nekoupí nové auto.

Tomu se říká pokrok.

Pavel Ambrož Homér

*12. srpen 1964, Brno †20. listopad 2011, Brno

Pavel Šerý

Šest desetiletí uplynulo ode dne, kdy se narodil básník, pijan, bohém a legendární postavička brněnského podzemí, člen a textař brněnských undergroundových kapel Lambrechtův psychometr, Idiot Crusoe a naposledy také Já jsem poznal.

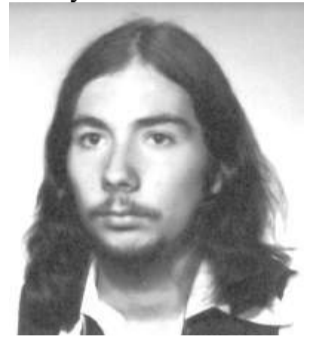
Proslul svým nezřízeným pitím a exhibicionismem, ale také jako autor mnoha tklivých sonetů a hudebních textů. Prostě ikona brněnského undergroundu.

ZAMYŠLENÍ

dnes v půl třetí jsem šel z práce a přišlo mi najednou děsně líto těch všech lidí který se tolik těšili osm a půl hodiny domů celou šichtu o tom kecali

a teď přijdou domů a nemaj tam ani Velvet Underground ani Hry od Róziwicze ani knížku reprodukcí van Gogha ... ani ...

tak mi jich dnes přišlo líto u těch píchaček

Můj spolužák Petr Horák podotknul

Na Hradě býval král a šašek.

Království bylo zrušeno.

Tak tam máme jen páreček královsky placených šašků.

Viděl jsem toho už hodně, ale uprchlíky před válkou, kteří si diktují podmínky ubytování a stravu ještě ne.

Potkají se dva...:

"Franto, člověče - Tobě to prej v posteli už nějak moc nejde, nebo co...?"

"Noo... A vona si Tvoje manželka stěžovala, jo???"

"Jdu spát, miluji tě."

"Já taky."

"Taky mě miluješ?"

"Ne, taky jdu spát!"

Chlapi dle článku později dospívají. Ano. Kupříkladu já jsem šel z puberty rovnou do důchodu.

Recept No. 661

Žižkovský pumprdlík

:

500 g kuřecích prsou, nakrájených na nudličky

Sůl a čerstvě mletý černý pepř dle chuti

1 velká cibule, nakrájená na měsíčky

Trocha oleje na smažení

200 ml 33% šlehačky

Chilli dle chuti

Postup přípravy

1) Kuřecí prsa nakrájená na nudličky osolte a opepřete.

2) Na pánvi rozehřejte olej a krátce orestujte kuřecí prsa, dokud nezískají zlatavou barvu. Vyjměte maso z pánve.

3) Na stejné pánvi přidejte trochu oleje a přidejte cibuli nakrájenou na měsíčky. Restujte, dokud cibule nezměkne a nezačne se rozpadat na jednotlivé části.

4) K cibuli přidejte zpět orestované kuřecí maso. Zalijte šlehačkou a přidejte chilli dle chuti.

5) Vše společně poduste na mírném ohni, dokud omáčka nezhoustne a maso není plně propečené.

6) Hotové kuřecí maso podávejte společně s hranolkami, rýží nebo houskovým knedlíkem.

Deníček.

Julie Dobrovolná

Dnes si povíme, jak to pravěcí akademici dělali v době krizí.

Život není peříčko, což věděli už pralidé, protože se dost často stalo, že někoho sežrala dravá zvěř nebo na někoho spadl strom nebo zemřel na záhadné onemocnění, zkrátka a dobře, dost často se děly nějaké krize a pralidé na ně museli reagovat.

Mezi lidmi se tak pomalu vyvíjela sociální soudržnost, jelikož se zjistilo, že když na někoho spadne strom, je tu stále jistá šance na přežití, pokud ho někdo zpoza toho stromu vytáhne. A to se společnosti vyplatí. Pokud tedy ta osoba stojí za to.

Sociální soudržnost se v pravěkých společnostech odvíjela primárně od společného řešení průšvihů a neuvěřitelně vycizelovaných a rychlých reakcí v případech nadcházejících krizí, což vyžadovalo značnou schopnost improvizace, která v akademických společenstvech přežívá do dnešní doby.

Zde některé příklady.

Stalo se například, že do pracovní jeskyně dorazil pračlověk, který zapomněl, že má daného dne plenární přednášku na významné online konferenci. Jakmile se to uvědomil a začal pobíhat v soustředných kruzích, reagovali další akademičtí pralidé tak, že si velmi rychle přeskupili pracovní úkoly, běhajícího akademika usadili ke stolu k pravěkému kamennému počítači, sami šli zkoušet studenty a ještě zvládli akademikovi nadrtit kávová zrna do kameninové nádoby. Takové situace pak u daného pra-akademika vyvolávaly záchvaty vděčnosti a ještě na smrtelné posteli pak vzpomínal, kdo ho tenkrát v krizi podržel.

Dalším příkladem sociální koheze v pravěké akademii bylo, když onemocněl významný člen nějaké komise a chroptivými zvuky se snažil přesvědčit ostatní, že do komise přece jen dojde i přes zjevně infekční charakter svého stavu. Pralidé akademici danou infekční osobu odklidili do její domovské jeskyně, našli osobu adekvátního akademického rankingu, která má v daném časovém okně čas, a zajistili tak provozuschopnost a usnášeníschopnost daného tělesa. Schopnost zaskakovat v komisích za jiné osoby se již v pravěku velmi vysoce cenila a lidi, které za sebe člověk byl ochoten někam poslat, byli již v pravěku nejvýznamnějšími členy vědeckých týmů, hned po jejich hlavách.

Dalším znakem vznikající sociální kohezivita bylo, že když někdo zvyšoval hlas na ženy daného akademického kmene, kterých obvykle tedy nebylo mnoho, ale přesto existovaly, začali zvyšovat hlas mužové daného akademického kmene nazpátek. Tento zvyk nám do jisté míry do dnešní doby vymizel, ale v některých společenstvech přesto zůstává částečně zachován a zlepšuje obecně náladu na pracovištích.

Speciální projevy sociální soudržnosti pak souvisely s akademickými mláďaty. Jakmile se v komunitě akademiků objevily nějaké děti, vystal obvykle palčivý problém, co s nimi. Akademické jeskyně nebyly na děti zařízeny a mimo akademickou jeskyni je nikdo nechtěl hlídat, protože děti jsou, jak víme, výhradně zodpovědnost rodičů, a to platilo již v pravěké akademii. Vznikaly tak pozoruhodné situace, kdy dítě bylo a zároveň nebylo přítomno na pracovišti, což vyžadovalo zpravidla značnou sociální kohezi v dané skupině, která toto tajila a informaci o přítomnosti dětí nikam nepředávala. Zajímavé bylo, že akademickým mláďatům se v tomto

prostředí poměrně dařilo a často se z nich pak stávali opět kariérní vědci, i když jim to jejich zoufalí akademičtí rodiče se slzami v očích vymlouvali.

Základním měřítkem kvality akademického společenstva již v pravěku bylo ale zacházení s prastarými bytostmi, nestory daného společenstva. Soudržné komunity rozpoznávaly, že i osoby starší řekněme třiceti let mohou být stále rády součástí akademické komunity, a občas darovaly významným starším osobám nějaký oblázek nebo pěkný klacík, z čehož se pak vyvinulo odměňování medailemi. Když někdo oblázek za celoživotní zásluhy nedostal, obvykle se pak dost urazil, ale to je jiný příběh o něčem jiném.

Zkrátka a dobře, kvalitně semknuté akademické společenstvo bylo již v pravěku schopno velkých věcí, pokročilé improvizace, superrychlé odpovědi na měnící se okolní podmínky a k tomu se kupodivu i občas rozmnožovalo.

Většina těchto trendů pak zůstala zachována i v současné akademii, no... posuďte sami, jak soudržné toto společenstvo je.

Dnes si vysvětlíme, jak to akademici dělali v pravěkých dobách s přežitím. Protože o přežití tu šlo především.

K přežití již od doby vzniku akademického světa byly potřeba grantové prostředky. O tyto se žádalo obvykle pomocí kamenů, na které byly vyryty kusem jiného kamene tajemné značky, z nichž posléze vznikly formální metody zápisu matematiky či chemické vzorce, nebo pomocí zvířecích pozůstatků, například kostí, dovedně sestavených do působivých obrazců, ze kterých se posléze vyvinul GANTTův diagram. Tento používáme dosud, abychom tím vzdali holt všem osobám, které v minulosti zahynuly vztekem při pokusech zachytit časový plán svého výzkumu do své grantové žádosti.

Aby v podávání kamenů a obrazů z kostí nebyl naprostý chaos, stanovili si již pravěcí akademici deadliny. Tyto deadliny dovedně naplánovali tak, aby koincidovaly primárně s dětskými besídkami poslední týden v červnu. Zejména akademické ženy byly z tohoto načasování doopravdy nadšené, protože mohly s dětmi zkoušet hru na primitivní smyčcové nástroje, zatímco vyrývaly do kamenů power analýzu projektu, o kterém věděly, že ho stejně nedostanou, což celé věci dodávalo nový, zenový rozměr.

Grantové návrhy musely mít, jak se odjakživa rozpoznávalo, specifické vlastnosti. Musely být inovativní, ale ne příliš, aby bylo jasné, že stojí na pilotních datech. Musely být vědecky solidní, ale taky dostatečně otevřené novým, neznámým postupům. Musely vést k aplikovatelnému řešení, ale nesměly být moc aplikační výzkum. Když byly málo aplikační výzkum, jednalo se o projekty základního výzkumu, kde ovšem nepanovala shoda. Řešilo se například, zda "migrační trasy mamutů v období dešťů" jsou více základní výzkum, neb o migračních trasách nebylo mnoho známo, nebo výzkum aplikovaný, protože při znalosti tras se tam dalo pak jít lovit.

K vyhodnocení návrhů pak sloužil panel starších, kteří rozhodovali obvykle na základě rozsáhlé kombinace vlastních biasů, která byla tak rozsáhlá, až to bylo občas i spravedlivé. Potíž byla, že lidé v panelech bývali obvykle dosti trvanliví, takže pokud nějakému tématu nefandili, mohli efektivně zablokovat vývoj na dlouho dopředu, což se taky zhusta dělo, takže o vývoji migračních tras mamutů v pravěku v období dešťů toho dosud mnoho nevíme.

Granty byly někdy takovému panelu předkládány i v podobě speciálních rozhovorů, kdy za pomoci jednoduchých pomůcek byl aplikant vyzván, aby svůj proposal odůvodnil před panelem expertů.

Nácvik takových interview pak vedl ke vzniku starověkého divadla, a zcela zjevně se sem datuje vznik antické tragédie. Interview byla postavena na tom principu, že aplikant má v krátkém čase vysvětlit co nejkonzistentněji, co chce dělat, proč to chce dělat, jak to chce dělat, a kdo mu s tím pomůže. Někteří akademici zahynuli již během přípravy strachy a z imposter syndromu, z jiných se vyvinuly postupem času divadelní hvězdy a pravěké vědecké celebrity.

Ve snaze zapůsobit na panel často vyrývali akademici na kameny nehorázné blbosti. Často se jednalo o neuvěřitelně jednoduchá řešení neuvěřitelně složitých problémů. Projekt o migraci mamutů tak sliboval například důkladnou analýzu genomu dinosaurů a kolegové akademici tam pak připsali ještě psychoterapii ještěrek, protože to jsou taky zvířata. Některým členům panelu "zvířata" to vadilo, jelikož zde shledávali jistou logickou nedostatečnost, ale obvykle byli uchlácholeni zbytkem panelu, že to stejně dělají všichni, takže je to nakalibrováno vlastně správně.

Když klasická schémata financování selhala, byla pravěkým akademikům obvykle odebrána jeskyně, což bylo spojeno se značnou hanbou a celkovým zapuzením z komunity. Akademik pak seděl po zbytek roku pod stromem na dešti a čekal, až si bude moci podat grant znovu a obnovit svůj majestát.

Někteří tam sedí dodnes.

Není divu, že tento systém celkového ekonomického zajištění vědy způsoboval mnoha pravěkým vědcům a vědkyním značné duševní potíže. Ze vsudypřítomných úzkostí, depresí a paranoie se ovšem posléze vyvinula specifická vlastnost, známá jako vědecká předvídatost, takže někteří členové komunity měli takzvaný "čuch" na vědecké spolupráce. Těmto osobám se obvykle dařilo v celém ekosystému poměrně dobře a užívali si značného renomé. Na tom případě je zároveň vidět, jak může být špatné duševní zdraví pohonem vědeckého výkonu.

Někteří grantově neúspěšní pra-akademici se pak uchýlovali ke crowdfundingu, kdy se snažili zajistit svou vědeckou činnost z běžných provozních fondů na jídlo. Obvykle pak velmi rychle skončili také pod stromy a živili se mrtvými veverkami a morušemi, které si prozíravě nasbírali v létě. Jiní začali vědecky obchodovat. Obvykle tak, že začali nabízet nějakou vědeckou expertízu, a z těch se pak vyvinuli významní lídři pro byznys.

Celkově lze říci, že akademické prostředí nedoznalo za posledních několik milionů let velkých změn. Stále vyrýváme na kůze zvířat GANTTovy diagramy a stále slibujeme nereálné.

Dnes mi někdo řekl, že jsem pěkná...

Celá věta zněla, že jsem pěkná kráva, ale snažím se soustředit jen na pozitivní věci.

Moudro o mužích: Muž by měl být především finančně pohlednej.

Kolik vážíš? S brýlemi 80 kg. A bez brýlí? Bez brýlí to nepřečtu.

Dnes ráno jsem volala do práce: "Můj manžel dnes v noci zemřel, budu potřebovat nějaký čas volna." Šéf: To je mi moc líto, samozřejmě si vezme kolik volna potřebujete." Já: "Děkuji, bude to asi osm let, pokud mě pustí dřív, za dobré chování."

Povolení na jméno?

O problémech s vydáním pasu pro šestiletou Khaleesi Hollowayovou informoval server Independent., když bylo vydání pasu pro její dceru zamítnuto.

Anglický Pasový úřad uvedl, že jméno Khaleesi je chráněno autorským právem Warner Brothers, protože se jedná o postavu ze Hry o trůny. Doporučili tak Hollowayové kontaktovat americké filmové studio a získat povolení k užívání jména. Matka se proto rozhodla požádat o právní radu. Právník ji ujistil, že ačkoli existuje ochranná známka pro Hru o trůny, týká se jména zboží a služeb, ne jmen osob. V roce 2017, kdy se Lucy Hollowayové dcera narodila, dostalo 76 dívek jméno Khaleesi, v USA jej do roku 2019 dostalo celkem 560 dětí.

„Nerozuměla jsem tomu a byla frustrovaná. Když mohla dostat rodný list... Nikdy by mě nenapadlo, že jméno může být ochrannou známkou,“ uvedla Hollowayová.

Poté, co Hollowayová svou zkušenost se zamítnutým pasem sdílela na Facebooku a opětovně kontaktovala ministerstvo vnitra, obdržela omluvu a ujištění, že pas pro její dceru bude vydán. Došlo přitom k nedorozumění a úředníci postupovali podle schématu, které bývá aplikováno v případě změny jména.

NDR: Exodus

Marian Kechlibar NevPes

Pod minulým článkem mi na Neviditelném psu jeden z čtenářů zanechal komentář, znějící následovně:

„*Pane Kechlibare, mám dotaz, jak byste si představoval sjednocení Německa, aby to nebyl „zpackaný projekt“. Do východních zemí Německo nalilo (a stále nalévá) spousty peněz, a to, že jejich efekt není tak výrazný, jen dokládá, do jakého marasmu se ty země dostaly pod (fakticky) vládou CCCP. Těch 35 let zbídačování se bude napravovat nejmíň dvakrát tak dlouho (a je dost možné, že kvůli eurosociáku bude naopak bývalá BRD klesat na úroveň bývalé DDR).*“

Toto je dobrý dotaz, protože člověk komentující již vzniklou situaci bude vždycky propadat komplexu generála po bitvě a snadno rozdávat odsudky. Nicméně si myslím, že přechod od komunismu se v NDR opravdu mimořádně nepovedl.

NDR byla v roce 1989 na poměry socialistického bloku v relativně dobré hospodářské kondici. Srovnám-li s tehdejšími Polskem, kde opravdu obchody zivaly prázdnotou, bankovky byly potišťené nulami a smetanu pro děti jste sháněli na černém trhu, nebo s Pobaltím, zdevastovaným stalinskými deportacemi, popravami a dovozem ruské populace kvůli rozředění původních národů, tak dokonce v hodně dobré kondici. Nicméně ti Pobaltě a Poláci byli od té doby schopni udělat obrovský skok dopředu a dneska už byste tam nepoznali, že tam kdysi vládl Sajuz, buď nepřímou nebo dokonce přímo. Kdežto většina ex-NDR je zaseknuta v jakési tiché duševní stagnaci, a to přesto, že do ní skutečně napadala hromada peněz. Peníze zkrátka nejsou všechno. Kdyby peníze byly všechno, tak Saúdská Arábie a Kuvajt by byly dynamickými centry pokroku, vědy, techniky a umění. Nejsou; peníze jsou zkrátka jenom *prostředky*, a hodně záleží na charakteru příjemce. Myslím si, že to, co učinilo problém NDR unikátně neřešitelným, byl exodus živého talentu.

Ekonomové nemají takové měkké pojmy jako „talent“ moc rádi. Narazil jsem kdysi i na názor, že „talent je něco jako láska, existuje to, ale jak to mám proboha kvantifikovat?“ A vskutku, nejde úplně

snadno určit, že Franta je o 22,7 % lepší živnostník než Karel. Nicméně lidský talent nepochybně existuje a **jeho absence je velký problém**. Peníze samy o sobě nedokáží vyvíjet žádnou *aktivitu*. Můžete za ně postavit dálnici a opravit historický dům na náměstí, ale pokud ta dálnice pak bude prázdná a nenajde se nikdo, kdo by v tom domě otevřel restauraci nebo kavárnu, tak jste zřídili jenom hezké muzeum. HDP na hlavu se tím utrácením určitě zvýšilo, ale pořád je to muzeum.

Po roce 1990 kolabovaly různé státní podniky všude možně, ve Zwickau právě tak jako v Ostravě nebo Sosnowci, byla to svého druhu také *Stunde Null*. Obyvatelé východního Německa ale měli jednu individuální výhodu, kterou Češi, Poláci, Litevci atd. neměli: hned vedle nich se nacházela jedna z nejsilnějších ekonomik tehdejšího světa, západní Německo, a přitom bariéra k tomu, přestěhovat se tam a najít si dobrou práci za slušné peníze, byla velmi nízká. Jazyk ten samý, žádné problémy s uznáváním vysokoškolské kvalifikace, právně to byli občané té samé znovusjednocené SRN, takže jejich zaměstnávání na všech možných pozicích nic nebránilo. Ostatní národy bývalého východního bloku na tom byly podstatně hůř. Jazykové vybavení nic moc, uznávání diplomů složité a západní státy vesměs kladly pohybu pracovní síly z Východu různé byrokratické bariéry.

(Vůbec jednou z charakteristik západoevropské migrační politiky až dodnes je to, že klade daleko větší papírový odpor vůči přistěhování lidí, kteří se chtějí dostat do Evropy legální cestou a pracovat, než vůči těm, kteří dorazí na člunu, řeknou „azyl“ a stanou se klienty sociálního systému až navěky, inšalláh.)

Tím pádem měl pohyb lidí z NDR ven úplně jiný charakter než v případě Polska, ČSFR a dalších „východních“ států. Z těch se převážně jezdilo na Západ za sezónní, často manuální prací, kterou už západní občané dělat nechtěli. Tahle „lopatová turistika“ neodčerpávala příslušným státům ty nejtalentovanější lidi, anebo jen dočasně; studenti si vyjeli v létě natrhat jahody někam do Skotska, ale pak se vrátili studovat zpátky do Varšavy a Vilniusu. Případně tam někdo strávil dva-tři roky, vydělal si „na barák“ a vrátil se zpět.

Naproti tomu exodus z porevoluční NDR byl profesionálnějšího a trvalejšího rázu. A že to byl pořádný exodus; takové Lipsko mělo 31.12.1989 celkem 531 000 obyvatel, kdežto o devět let později, na spodku celého devadesátkového propadu, pouze 437 000 obyvatel. Zrovna Lipsko se dokázalo později zase vzpamatovat, ale třeba Žitava nikoliv – dnes má jen cca polovinu lidí co v 80. letech, a procházkou po městě musíte konstatovat, že jsou to hlavně důchodci. To město je prostě na nejlepší cestě vymřít, a není samo.

NDR přišla po roce 1990 o kreativní, vzdělané a podnikavé lidi v takové míře, že se to asi nedá nahradit. Při tamní demografii už vůbec ne. Jedna z věcí, kterou vám formální HDP na hlavu nedokáže zachytit, je „podnikavý duch“ populace, ale velmi dobře jej vidíte, pokud cestujete „s baťůžkem na zádech“ a střídavě překračujete hranici do Polska a zpátky do Německa. Poláci jsou jaksí aktivnější. Hospody, krámky, prodej vajíčků nebo medu přímo v chalupách, všude se něco staví. V bývalé NDR chcipl pes, i tu otevřenou hospodu nebo obchod s potravinami je leckdy těžké najít.

Dalo se s tím před třiceti lety něco dělat? Teoreticky ano. Udělat hned při znovusjednocení z bývalé NDR něco jako speciální ekonomickou zónu, kde by zkrátka byly poloviční daně a poloviční byrokratická zátěž. To by *možná* dokázalo překonat ty strukturální nevýhody, které tehdy těsně postsocialistický stát měl.

Jenomže politicky by to asi bylo neprůchodné. Kohlova CDU byla strana jednající ve shodě se

zájmy průmyslových koncernů, a ty neměly žádný důvod si nějakými pobídkami pěstovat budoucí konkurenci. Naopak pro ně byla zajímavá ta uvolněná pracovní síla, která se stěhovala k nim, a která byla proti gastarbeiterům z ciziny dobře kulturně integrovaná, vzdělaná a téměř bezproblémová.

Výsledkem tohoto exodu je permanentní periferie. Někdy je to až k pláči. Navštívíte-li takové Peenemünde, najdete tam zajímavé, ale polozapomenuté a poloprázdné technické muzeum, kde se prohání hlavně mořský vítr. Přitom to není kdovíjak daleko od Berlína a s trochou snahy by se z Peenemünde mohl stát magnet na *geeky* z celého světa.

Tady létaly první moderní rakety, tady máte na jednom místě všechno: velkou válku, brutalitu nacistického státu, vynalézavost tehdejších inženýrů, amorální závod mezi západními spojenci a Sověty o to, kdo se dostane k německé raketové technologii jako první, a konečně samotného Wernhera von Brauna, faustovskou postavu, která uzavřela v průběhu života smlouvy s různými ďábly a ďáblíky, aby si mohla nadále dělat svoje. Dokonce i bývalá sovětská ponorka je tu zakotvena a můžete se podívat dovnitř.

V podstatě by tu mělo být permanentně narváno. Leč je to bývalá NDR a chcipl tam pes.

Špión v obyváku:

Smart TV pořizují každou sekundu několik snímků obrazovky a posílají je výrobcům
Josef Mika 06.10.2024

Chytré televizory se své uživatele snaží přechytračit. Podle nové studie totiž moderní smart TV pořizují každou sekundu snímky obrazovky. Ukážeme vám, jak tomu můžete zabránit.

Mezinárodní výzkum zjistil, že chytré televizory Samsung a LG pravidelně pořizují snímky obrazovky. Tato zjištění z Velké Británie, Španělska a USA ukazují, že zařízení jsou aktivní i při používání externích zařízení, jako jsou herní konzole nebo notebooky, prostřednictvím připojení HDMI.

Studie ukázala, že televizory Samsung pořizují snímek obrazovky každých 500 milisekund, zatímco televize LG každých deset milisekund. Tato data se pravidelně odesílají na servery výrobců: Samsung odesílá snímky obrazovky každou minutu, LG každých 15 sekund. Ne všechny screenshoty však nutně končí na serverech. Obsah z Netflixu a dalších aplikací třetích stran nebo videa z YouTube, která jsou zrcadlena ze smartphonu nebo notebooku, se neodesílají. Sledování se týká především pozemních televizních vysílání a zařízení připojených přes HDMI.

Tým výzkumníků vysvětluje: "Tato funkce, známá jako automatické rozpoznávání obsahu (Automatic Content Recognition – ACR), se používá k mapování chování při sledování za účelem zobrazení cílené reklamy."

Uživatelé mohou sledování ACR deaktivovat v nastavení soukromí chytrých TV. V případě Samsungu to lze provést v části "Support/Podpora" a "Podmínky používání" deaktivací položky "Viewing Information Services/Služby sledovacích informací". U modelů LG je třeba vypnout funkci "Live Plus". To však vyžaduje projít šest až jedenáct(!) různých možností v nastavení televizoru.

ŘÍJEN: Tak už to máme za sebou

Václav Vlk st.

Pokud se ptáte co, tak ty oslavy 28. října, kolem kterých budou mít různí političtí funkcionáři a mluvící hlavy, když prominete výraz, který kdysi říkala naše sousedka, která 28. říjen osobně zažila, „keců jak opice chcanek“. To zase bude mlácení prázdné slámy, řečí o ničem, a jak zpíval Karel Kryl: „... vpředu klaka, pak ctnostné rodiny a náruč chryzantém...“ Jen tu vdovu po hrdinovi už tam mít nebudeme, protože ty už jsou všechny spolehlivě mrtvé. A tak se bude za naprostého nezájmu obyvatelstva slavit vznik Československé republiky a jako vždy pro jistotu se bude zapírat to, o čem by se mělo mluvit. A známí bafuňáři a političtí vyklouzové budou řečnit o hrdinství, přičemž velká část posluchačů vlastně nebude vědět, o co vlastně jde.

Zkuste si někdy udělat takový vlastní průzkum informací a názorů mezi známými i náhodně potkanými. A zjistíte, že většina lidí netuší, proč se vlastně slaví 28. říjen a proč zrovna roku 1918. Pokud si někdo vzpomene, že je to den výročí vzniku Československé republiky, tak u značné části mladších občanů dojde na přetřes otázka, proč vlastně slavíme stát, který už není. Na to je těžká odpověď. Když to zkusíte vysvětlit, tak narazíte většinou na nepřekonatelnou zeď neznalosti, případně výsledek desetiletí produkovaných lží o Československu a jeho vzniku vůbec. Základem toho, a to od nejstarší generace až po dnešní školní mládež, je implantované přesvědčení, že Češi nikdy nikde nebojovali. Na tom se už se i za první republiky podíleli naši tehdejší politici tím, že marginalizovali anebo zapírali účast českých a slovenských vojáků v první světové válce na straně Rakousko-Uherska, aby přehnaně oslavovali legionáře. To bylo pochopitelné z hlediska toho, že bylo potřeba vybudovat nějakou vojenskou tradici bojovníků za Československo, ale bylo to poněkud politicky neprozíravé, protože velkou část národa, která se v první světové války osobně zúčastnila, jaksi „vymazali“. Mimochodem, dodnes prakticky z paměti národa odstranili vzpomínku na skutečnost, že vyhlásit ČSR nebylo jen tak. Nejprve bylo potřeba skutečně ovládnout, to znamenalo vojensky obsadit a dobýt, zpět vzbouřené a odtržené „německé provincie“. Ty se odmítly připojit k ČSR a vyhlásili se jako „Provinz Deutschböhmen“ složená ze dvou částí „Deutschböhmen“ s hlavním městem Reichenberg (Liberec) a „Provinz Sudetenland“ s hlavním městem Troppau (Opava).

Tyto pohraniční části Čech a Moravy se přihlásily jako součást „nového Rakouska“ – „Republik Deutsch-Österreich“. Tento stát oficiálně existoval v letech 1918 až 1919. Síly čs. legií a malého zbytku českých vojáků rakouské „zeměbrany“, která přešla na stranu ČSR, by na násilné obsazení odtrženeckých provincií, které měly i vlastní vojsko zvané Volkswehr s cca 6700 muži, nestačily. Na to bylo potřeba, aby Masaryk a Štefánik přesvědčili italskou vládu, aby umožnila přesun 20 000 italských legionářů ovšem posílených 60 000 italskými zajatci – Čechy a Slováci – z Itálie do nově vzniklé ČSR. Italové je plně vyzbrojili a našinci si vynutili průchod přes Rakousko domů. Po dobytí Sudet pak tato armáda spolu s dalšími dobrovolníky – bývalými zajatci – osvobodila v krvavých bojích s Maďary a maďarskými bolševiky Slovensko.

To vše, ta neznalost a vymytí mozků protičeskou propagandou má dopad až dodneška. Takže když přijde řeč na naši armádu a na to, že svět se kolem nás rychle mění a válčí se veřejně na Ukrajině a potajmu v západní Evropě s islamisty, tvrdí většina dotazovaných, zvláště mladých, že zavedení povinné vojenské služby u nás nikdy nebylo nebo že je to bolševický vynález. A když už by se něco mělo zavést, tak by stačilo tak 20 000 vojáků. Božská prostoto!

A položím-li otázku ohledně účasti Čechů a Moravanů z Českých zemí v první světové válce vsadím se 100:1, že narazím na další historickou negramotnost. Většinou netuší nic o tom, že bylo v 1. světové válce Rakousko-Uherska, v době, kdy bylo v zemích bývalé Koruny české 6 milionů 458 000 Čechů, povoláno do rakouské armády 978 000 česky mluvících obyvatel a z nich neuvěřitelných 150 000 na bojištích padlo. (Číslo se v různých statistikách různí, podle toho, jak je kdo počítán za Čecha. Národnost se tehdy ve statistikách určovala podle „obcovací řeči“, takže někde se udává cca 10 milionů obyvatel a 1 milion čtyři sta tisíc našinců povoláných do rakouské armády).

Většina absolventů komunistických i dnešních tzv. demokratických základních a středních škol na vás bude nevěřičně zírat a vykřikovat, že to není možné. Pokud dodáte, že podle dokumentů rakouské armády zůstalo po této válce ještě dalších 276 000 těchto vojáků nezvěstných s tím, že nejméně 50 % z nich bylo mrtvých, jelikož se jejich tělesné pozůstatky nikdy nenašly, dočkáte se přinejmenším udiveného pohledu a většinou nesouhlasných výkřiků. Na konstatování, že v každé druhé vesnici a městečku v Čechách jsou dodnes památníky na tyto padlé, většinou udiveně sdělí, že si jich dodneška vůbec nevšimli. To, že se o nich nic neučili ve škole je samozřejmé.

Ta historická a politická negramotnost, která po politickém upozadění českých vojáků v rakouských uniformách a jejich podílu na vzniku ČSR, pro další generace hlavně zapříčinila německá nacistická propaganda, která přesahovala dlouho do komunismu, byla totiž tiše komunisty podporována, a také samotná komunistická propaganda. Lži, pomluvy a překrucování faktů se v dnešní době spojily po roce 1989 s módní vlnou „oikofobie“ – (záporné životní pocity, strach, odpor až averze a nenávisť vůči vlastnímu domovu, vlasti, národní kultuře a duchovnímu dědictví vlastní společnosti) a jsou dodnes vtlačovány médiem a politiky do českých hlav a zůstávají tam jako hřeb. Obě totality se strašlivě obávaly, stejně jako dnešní eurohujeri, že by Češi mohli zjistit, že nejsou žádnými zbabělým národem. Toho si byl dokonce vědom i Hitler, když odmítal přes naléhání K. H. Franka a německých generálů povolat česky mluvící obyvatele protektorátu do Wehrmachtu a SS. No, u nás dodnes těmto pomluvám o neschopnosti a

1. světové války a těsně po ní (polsky wojna polsko-bolszewicka, únor 1919–březen 1921), o druhé světové válce nemluvě. Čtvrtinu až třetinu vojáků v 1. světové válce na „ruské frontě“ v rakousko-uherské armádě tvořili Češi. V ruské armádě ovšem bojovali jiní Češi, často zajatci či přeběhlíci, proti Rakousku a Německu.

První světová válka vypukla 28. července 1914 a první jednotka českých dobrovolníků bojujících na straně Ruska byla slavnostně ustanovena na sofijském náměstí v Kyjevě na den sv. Václava již 28. září 1914. Dneska říct, že Češi statečně bojovali na straně Ruska proti Německu a Rakousku-Uhersku, je prakticky nemožné. Protože se okamžitě dostanete na seznam nežádoucích osob „persona non grata“. A to, že se místa bojů mezi dnešním Ruskem a Ukrajinou a místa, která ruská armáda nepřetržitě bombarduje, kryjí s místy, kde bojovali Češi v rakouských uniformách často proti Čechům v ruských uniformách se také moc nerozmazává. Dokonce jsme došli tak daleko, že jako nevhodnou informaci považují mnozí hlídači dnešní politické korektnosti i skutečnost, že v listopadu 1943 Československá tzv. Svobodová východní armáda osvobodila Kyjev.

Říká se, že kdo nezná svoji minulost, bude si ji muset zopakovat. A protože dnešní oficiální propaganda a školní výuka prakticky znemožňuje vědět něco o tom, proč a jak Československo vzniklo, a vzhledem k tomu, jak rychle se mění politická mapa Evropy (třeba za posledních 30 let), bylo by dobré se o tom něco dozvědět. Dnešní narativ, že Češi byli vždycky zbabělci a nikde nebojovali a že Rusové jsou naši odvčiví nepřátelé a bude tomu tak, jak říkali komunisté: „na věčné časy a nikdy jinak“, je mírně řečeno, překrucování skutečnosti. Bylo by dobré podívat se, už jen třeba na první světovou válku. Kde Češi a Čechoslováci bojovali jak proti Rusům, ale tak na jejich straně, jako legionáři proti bolševikům, ale také jako příslušníci bolševické Rudé armády. Historickou pikantností je také to, že československé legie na jedné straně společně s bolševickou Rudou armádou vybojovali proti Německu a Rakousku slavnou bitvu u Bachmače, (8.–13. března 1918), ale i to, že tzv. českoslovenští „Kornilovci“ (Lavr Georgijevič Kornilov – ruský carský a bělogvardějský generál) bojovali jako součást tzv. bělogvardějské armády, aby nakonec pomohli na žádost Rumunska v roce 1918 udělat pořádek v naprosto rozloženém rumunském státě atd.

Legionáři také mimořádně úspěšně bojovali proti bolševikům na sibiřské magistrále, bojovali také v Rakousku-Uhersku, Německu, Francii a Itálii (tam ovšem Čechoslováci bojovali na obou stranách).

Těch 45 let, kdy jsme byli po roce 1948 ruskou kolonií, nelze zapomenout. Po roce 1989 se zdálo být Rusové ve východní a střední Evropě „vyřízení“. Posledních deset let tomu je jinak. Zdá se, že nejen mnohým na Západě je to dnes jedno, - viz volby do Evropského parlamentu, postoje voličů a vlád Slovenska, Maďarska a také Rakouska, ale nějak se na to „zapomíná“ i u nás. Proč? Objevilo se nové šílenství Green Dealu a genderu, a také hrozivé nebezpečí islamizace Evropy a všechno je jinak. Ale dnešek, Evropská Unie a válka na Ukrajině a iránsko-izraelská válka nejsou celé dějiny a neměnná dějinná konstanta do budoucnosti.

O minulosti, na kterou zapomínáme, jsem napsal knihu „Život, boj a smrt pod sedmi vlajkami – Češi a Slováci 1914–1920“. Víím, že čtenáři Neviditelného psa jsou spíše starší a střední generace a jsou vzdělaní a sečtělí.

Doporučuji jim pořídit mou knihu především svým potomkům. Pokud jsou ochotni číst. A tak jim umožnit získat možná zapomenuté informace, které jim pomohou orientovat se v tom, proč vlastně slavíme 28. říjen 1918, proč máme neustále zvláštní vztahy se Slovenskem (až na úplného mimoně Petra Fialu) a připravit se také na to, co se může do budoucna stát.

zbabělosti našeho národa věří kde kdo.

V dnešní době je znalost vlastních dějin důležitá. V televizi, v novinách, v rozhlase a na různých diskusních fórech slyšíte miliony různých řečí o válce na Ukrajině, ale prakticky nikdy nezaslechnete ani jediné slovo, že se bojuje na území, na kterém probíhaly obrovské boje mezi na jedné straně německou a rakousko-uherskou armádou a na druhé ruskou carskou a posléze i bolševickou armádou už za

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod. Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 16.listopadu Léta Páně 2024

Dluží Vám někdo peníze v Austrálii?

Vymáhání dluhů soudní cestou není obtížné, i když lidé často váhají a nepodniknou potřebné kroky.

Pomáhám věřitelům s vyplněním a podáním formulářů potřebných k vymáhání jejich oprávněných pohledávek.

Veškeré soudní poplatky se přičítají k dlužené částce a nakonec je zaplatí dlužník.

Steven: **0419 807 000** neb **02 95411500**.

CzechoSlovak Country Klub

Neděle 1. prosince v 10:30

Valná hromada čili AGM

Registrace členů od 9:30

AGENDA

1. Přivítání/zahájení zasedání předsedkyní paní Karlou Kimlovou
2. Omluvy
3. Potvrzení zápisu z předchozí mimořádné valné hromady
4. Zpráva předsedy
5. Představení finančních zpráv za roky 2022, 2023-2024
Rozpočet
Pojištění
Audit (hledá se zkušený auditor z řad CZ/SK)
6. Minulé a současné záležitosti
Volné místo pokladníka na období 2024/2025 (hledá se člen komunity se zkušenostmi v oblasti ... financí).
Stanovy klubu
Výběrové řízení na restauraci
8. Víze, cíle a plány na roky 2024 a 2025
Budoucí ambasadoři, strážci
9. Nominace do výboru
Stávající členové výboru
Noví členové výboru
10. Volby/hlasování členů výboru na období 2024-2025 (krátká přestávka)
11. Vyhlášení výsledků
12. Obecné záležitosti
13. Uzavření

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Anežka Vojvodič - \$55.00

Mikuláš v Sydney

Bude tentokrát mezi kluby zkoordinován. takže:

1. prosince – Slovenský dům v Lidcombe

8. prosince – v Sokole v Sydney

15. prosince v Československém country klubu

Cesta presidenta do Austrálie

O cestě soudruha generála a rozvědčíka a presidenta s paní podplukovnicí se bohužel nikde nepíše. Nic na internete nenajdete (pouze přednášku v Sydney), ba ani kancelář presidenta nic neprozradí.

Proč je to tak tajné???

Těž nikdo nás nikam nepozval, ani neinformoval, takže bohužel jsou následující informace pouze z doslechu:

Údajně nepřiletí jen soudruh generál – president a paní podplukovnice, ale se suitou dalších asi padesáti lidí.

V neděli 24.listopadu od 17:00 do 18:30 president navštíví Cz Country klub v Sydney **25.listopadu** v 15:00 Chifley Square Business & Event Centre | Level 6/8 **Business Forum – Cooperation with Czech innovative companies.**

Distinguished Speakers : H.E. Mr. Petr Pavel - President of the CR (Keynote Address)

H.E. Ms. Jana Tyrer - Ambassador of the CR

Mr. Jan Rafaj - President of the Confederation of Industry of the Czech Republic

26. listopadu večer bude přednášet v Sydney v Town hall

27. listopadu v 7 večer slavnostně otevře Novou budovu Českého velvyslanectví v Canbeře na nové adrese **3 Beale Cres, Deakin ACT 2600,**

28. listopadu ????

29.listopadu v 18:45 navštíví Československý klub a školu v Adelaidě.

Zážitky skoro stoletého obrazu Alp

Eugenie Trützschler-Fügnerova von Falkenstein
2024

Státní prezident Masaryk, považoval za svůj úkol nejen jmenování a odvolání členů vlády, která mu byla podle ústavy z roku 1920 přidělena, ale také jmenování a odvolání ředitelů pro stát důležitých firem a tedy i pro banky. Největší z nich byla pražská živnostenská banka s 1068 zaměstnanci v 11 pobočkách v Čechách, na Moravě, ve Vídni, Krakově a Terstu.

Byla to náhoda, že v tomto okamžiku bezprostředně mělo být jmenování nyní 6. vlády i jmenování nového ředitele živnostenské banky.

Poté, co malý vousatý prezident obdržel osvědčení o podepsal během několika okamžiků jmenování nové vlády, podal mu služebník Peter Malý druhý list: „Pane prezidente, prosím, podepište se sem ... jde o nového ředitele živnostenské banky,

Pan Höder.“

„Slyšel jsem správně, ten muž se jmenuje Höder?“

„Ano, pane prezidente.“

„A křestní jméno?“

„Gottfried.“

„Němčina nebo čeština?“

„Tady je to v němčině ... Gottfried“

Prezident, který až dosud vypadal klidně, vyskočil ze židle a začal křičet: „Nezaložil jsem tento stát, aby na špičce jedné z nejdůležitějších institucí, ne-li nejdůležitější, byl někdo s německým jménem ... možná Rakušan. Stařec se naklonil a vzal papír do roztrhšených rukou. Roztrhal to na nespočetné kusy, které začal házet na pány přítomné v sále Pražského hradu.

*

„Možná bychom dnes vyjimečně neměli jít do opery až po přestávce,“ navrhla vysoká štíhlá Anni svému manželovi Gottfriedovi a jejímu hostovi, malíři Edwardovi Harrisonovi Comptonu, který seděl naproti ní v obývacím pokoji. Jejich nově postavené vily v pražské čtvrti Hanspaulka.

Velký, silný Gottfried postavil nsvou poloplnou koňakovou sklenici a stůl a vysvětlil hostovi: „Už roky máme loži. Ale dělá to lepší dojem, když přijde až během přestávky ... Ale moje žena si myslí, že bychom kvůli tobě dnes měli udělat výjimku, to je samozřejmé, že?“

„Nejsem tu kvůli opeře, ale ...“

Gottfried přerušil štíhlého, černovlasého Edwarda:

„Prozradila ti to, že?“

Když Gottfried viděl, jak Edward přikývl, vybuchl:

„Co když z toho nic nebude, když nepodepíše?“

„Kdo jiný by to měl být, než ty? Jseš léta zástupce ředitele,“ namítla Anni.

Edward zasáhl: „Má pravdu“ a aby odvrátil pozornost od tématu volby Gottfrieda za ředitele banky, zeptal se: „Co se vlastně dává?“

„Jacobin,“ odpověděl Gottfried a dodal: „To se často nedává a myslím jsem si, že ti musíme nabídnout něco typicky českého.“

Edward se zasmál: „Jakobiny samozřejmě znám, ale že jde o typickou českou operu, o tom pochybuji.“

„To nám musíš vysvětlit,“ prosila Anni.

„Jde o hledání domova ... Jste v cizí zemi ... Všichni jsme nějak v cizí zemi.“

*

„Měli jsme přijít až po přestávce ... všichni ti chtějí poblahopřát,“ řekla Anni, když uviděla nespočetné tváře, které se dívaly směrem k její loži.

„Jakmile uděláš, co žena chce, tak to také není správné ... vidíš to také tak,“ zeptal se Gottfried Edward.

„Takhle jsou ženy“

Všichni tři se zasmáli.

„Možná bychom měli během přestávky zůstat v loži,“ navrhla Anni.

„To vypadá nemožně,“ popřel Gottfried.

„Můžeš svést vinu na mě,“ navrhl Edward.

Řídili se jeho radou. „

Téměř deset minut po začátku přestávky někdo krátce, ale pevně zaklepal na dveře. Poté, co Gottfried řekl „Ano“, dveře se otevřely a vešel 40letý, středně velký, holohlavý muž v šedém pouličním obleku. Byl to Gottfriedův osobní tajemník.

Gottfried se na něj překvapeně podíval: „Homolko, co je tak důležité, že mě musíš vyhledat v opeře?“

Muž nerozhodně šlapal z jedné nohy na druhou a mlčel.

„Tak vypadni odtud ... jseš drzej Homolko, poznamenám si to ... Vypadni,“ zařval Gottfried.

Homolka se otočil a tak náhle, jak se zde objevil, tak byl zase pryč.

Anni shrnula veškerou svou odvahu: „Možná ti opravdu chtěl říct něco důležitého.“

„Někdo takový nemůže vůbec posoudit, co je důležité ... O tom rozhoduji sám, všimni si toho, moje drahá.“

*

„Řekl jsi mi to,“ zeptal se Peter Malý svého přítele Honzy Homolky, na kterého čekal na tramvajové zastávce před Národním divadlem, podíval se na něj a dodal: „Kdybych byl sebou, zítra by mi bylo špatně, nebude to veselé... Pojdme do hospody, přivede nás to na jiné myšlenky.“

5.října 1922

„Co chceš dopoledne dělat,“ zeptal se Gottfried Edwarda při snídani.

„Anni řekla, že bych ji doprovodil k Podolské.“

Toto konstatování Gottfrieda překvapilo natolik, že mu šálek kávy téměř vypadl z ruky, v poslední chvíli ho vzal do obou rukou.

Gottfried pohlédl na Anni: „To nemůžeš udělat“

„Řekla, že bych jí mohl poradit s výběrem vhodného kostýmu na recepci která se bude konat k tvému nominování.“

Gottfriedova tvář se rozsvítila: „Pro mě ... pak můžeme všichni společně jet mém firemním autě ... Módní ateliér Podolská není daleko od banky.“

*

„Dobré ráno,“ pozdravil Gottfried svou sekretářku a dodal: „Homolka by měl hned ke mně přijít.“

„Volal že nemocný.“

„To není možné, včera večer v opeře vypadal velmi dobře.“

Sekretářka s úžasem pohlédla na Gottfrieda.

„Samozřejmě, že nešel na operu ... jeho mozek by na to nestačil ... Chtěl se mnou mermomocí mluvit ... taková drzost.. a teď se bojí následků.“

„Už vím ...“ začala sekretářka.

Gottfried ji přerušil: „Ty nic nevíte ... ženy jsou všechny stejné ... přineste mi kávu a všechny dnešní noviny.“

Poté, co Gottfried prolistoval všechny české a německé novinách a nenašel žádné zprávy o svém jmenování ředitelem, měl za to, že Masaryk jeho jmenování na několik dní odložil. Všechny noviny složil a uložil je na hromádku.

V přesně 9:30 vstoupilo pět prokuristů do jeho prostorné kanceláře v prvním patře, Gottfriedův pracovní den začal.

Krátce po 15:00 Gottfried opustil banku a nechal se odvézt domů, převlékl se a šel do prostorného podkrovní.

*

„Alpy ... byl bych rád, kdybych je uměl malovat jako ty,“ řekl místo pozdravu Edwardovi.

„Ale já neumím malovat nic jiného tak dobře jako alpskou krajinu ... pravděpodobně proto, že jsem jako dítě chodil s rodiči do hor.“

Gottfried stál vedle Edwardova stojanu: „Jseš vynikající malíř, tak to je.“

„Ano, jsem malíř, nevím, jestli vynikající ... to musí posoudit jiní.. Zato ty máš zaměstnání, z něhož se dá žít a jak dobře.“

„Ale zábava je něco jiného.“

„Nejdůležitější je, že tě malba baví a tvá zátiší jsou dobrá.“

„Naštěstí se nemusím živit jejich prodejem.“

Oba muži se zasmáli.

*

I v příštích několika dnech Gottfried hledal ve všech denících zprávu o svém jmenování, ale marně.

10. října spolu oba muži naposledy v podkrovní malovali .

Když byli povoláni k večeři, Edward řekl: „Tento obraz ti zde nechávám jako dárek k tvému jmenování.“

1. října 1938

Když Gottfried četl novinový titulek „V Mnichově se čtyři velmoci dohodli o Československu“, noviny odložil stranou. Podívala se na alpský obraz visící na zdi naproti a přemýšlela o tom, co pro něj osobně tato Mnichovská dohoda, s níž se vlády Francie, Velké Británie a Itálie 30. září dohodly, že sudetská oblast bude součástí Německé říše, bude znamenat. Pravděpodobně nic negativního, protože němčina byla jeho mateřským jazykem, bez ohledu na to, jak se situace vyvine, může se konečně stát ředitelem banky ... na Edwardův dar, který mu každý den připomínal, že při povýšení byl přeskočen, se bude dívat jen s úsměvem. “

Zvonění telefonu ho vytrhlo z přemýšlení: „Už jste četli, že celé Sudety obsadí do 7. října Wehrmacht,“ ptal se jeho nejstarší syn Gottfried.

„Já ne ... tak co?“

„Náš zámek...“

„Co by s tím mělo být? Máme německá příjmení a dokonce i křestní jména ... Nechají vás na pokoji ... už kvůli dětem. “

Během toho co to Gottfried říkal, napadla ho Edwardova slova, nahlas je opakoval pro sebe i pro svého syna : „Jste v cizí zemi ... Všichni jsme nějak cizí.“

Po rozhovoru se svým synem si Gottfried už nebyl tak jistý, že nadcházející doba mu přinese jen výhody.

12. prosince 1939

Vzhledem k tomu, že již třičtvrtě roku byla Praha už jen hlavním městem Protektorátu Čechy a Morava, byla tedy prakticky v německých rukou, rozhodlo představenstvo Dresdner Bank uspořádat výroční schůzi a letošní vánoční večírek v reprezentačních prostorách Trojského paláce v Praze.

Přesně v 10:00 hodin vstal předseda představenstva Dr. Müller: „Pánové, nechci dlouho mluvit kolem dokola. Dokážete si představit, že jsem vás všechny nechal přijet do Prahy na zvláštní příležitost ... “

Pro zvýšení napětí se vysoký statný muž přerušil, podíval se do každé ze čtrnácti tváří, které na něj směřovaly, a pak pokračoval: „Pražská živnostenská banka je nyní také naše. “

Poté, co tleskání postupně utichlo, Dr. Müller pokračoval: „Chceme Čechům ukázat, že víme, co je správné. Takže navrhuji, aby muž, který je zde již zástupcem ředitele, se ujal vedení. “ Müller se otočil k asistentovi, který seděl vedle něj, a zeptal se: „Jak se ten muž jmenuje?“

„Höder, Gottfried.“

Znovu se tleskalo.

„Pane Holzhausa ... tleskal jste ... Znáte toho muže,“ zeptal se Dr. Müller.

„Ne ... pravděpodobně ne, ale někdo se stejným jménem nám v Žatci způsobil velké potíže.“

Zatímco se všechny oči upíraly na pana Holzhausa, pokračoval: „Jsou to Rakušané.“

„To je dobře,“ přerušil ho jeden z přítomných.

„Ano, ale odpůrci režimu ... Navštívili jsme ho několikrát a ujistili jsme ho, že si nebude moci udržet nejen svůj zámek, ale celou půdu, pokud přijme německé občanství ... Tvrdohlavě odmítl. Neměli jsme jinou možnost, než ho zatknout ... obsadit zámek a vedlejší budovy ... Nyní je to v našich rukou.“ Es wurde wieder geklatscht.

5. ledna 1940

První pracovní den po Vánocích sněžilo tak silně, že řidič služebního vozu měl velké problémy s řízením po strmé ulici od Hanspaulky dolů, aniž by se ve sněhu zasekl. Gottfrieda tato cesta velmi znervózňovala, koneckonců, rozhovor s novým majitelem z Drážďan byl naplánován na 9:30 a nevěděl, co by od něj chtěli vědět. Když auto před bankou zastavilo, bylo pět minut před půl desátou, Gottfried byl úplně zpocený.

*

„Pochopíte, že obsazujeme vedoucí pozice v této renomované bance vedoucími pracovníky z Německa.“

Poté, co Gottfried přikývl, Dr. Müller pokračoval: „Dovolte mi, abych vám představil pana Holzhausa, který okamžitě převezme vaši pozici.“

Když Dr. Müller viděl Gottfriedovu ohromenou tvář a dodal: „Vzhledem k vašemu věku půjdete do důchodu ...ředitele

zde nepotřebujeme...Prahu si ohlídám sám ... Drážďany jsou odtud co by kamenem dohodil“, Dr. Müller se hlasitě zasmál a pro Gottfrieda trochu vulgárně.

Po několika okamžicích Dr. Müller konstatoval: „Bylo mi řečeno, že máte vilu v této proslulé čtvrti Hanspaulka.“

Gottfried přikývl.

„Velmi dobré, velmi dobré ... Pan Holzhaus dosud nenašel vhodné ubytování ... Můžete jít.“

15. březen 1940

„Krokusy v zahradě už kvetou, podívej... Je jaro a ty děláš takový otrávený obličej“ řekla Anni při snídani.

Jako žák, který chce učiteli dokázat, že je hodný se Gottfried podíval do zahrady: „Ano, máš pravdu.“

„Myslím, že je jich mnohem víc než loni.“

Gottfried si vzal několik doušek kávy a pak si začal namat rohlík „Možná nevyrostli, protože dostali šok z invaze Wehrmachtu. Mezitím si květiny na protektorát zvykly.

.... Bylo to přesně před rokem.“

„Také jsme si zvykli ... a že už nechodíš do banky, je v pořádku ...Stejně jsi se tam jen zlobil.“

„Ano, zvláště mě štve, že poté, co jsem tady vše vybudoval, že celou banku dostala Drážďanská banka.“

Zvonění zvonku rozhovor přerušilo.

„Pošťák ... Mizi mu to otevře.“

„Zvoní jen tehdy, když má doporučený dopis a služka jej nesmí podepsat,“ vysvětlila Anni Gottfriedovy, zatímco přerušila snídani a opustila jídelnu.

O několik minut později byla zpět ve dveřích: „Je to doporučený dopis z katastru nemovitostí.“

„Co chtějí?“

„Je to adresováno na tebe... nemohu to podepsat.“

*

Když Gottfried v příštích deseti minutách nepřišel, spěchala Anni ke vchodovým dveřím. Gottfried ležel v otevřených dveřích. Naklonila se k němu, vzala list papíru, který držel v pravé ruce, a četla: „Usnesením říšského orgánu odpovědného za nemovitosti pro Čechy a Moravu vás informujeme, že vaše jméno jako majitele domu č. 17/389 v Šárecké ulici, Praha 6, byl vymazán z katastru nemovitostí. Dům musíte vyklidit do 15. května. 5. květen 1940

Od té doby co téměř dvacetiletá Mimi již nežila na zámku a každý den ji vozil kočí na jezuitské gymnázium v Žatci, ale žila v pražské internátní škole pro dívky chodila do Německé školy, každý týden navštěvovala své prarodiče v Hanspaulce.

Ale dnes byl zvláštní den. Dědeček jí prý dá nějaké věci, které si nebude moci vzít s sebou do svého dvoupokojového bytu. Mimi měla pocit, že je fér, že k němu byla pozvána jako nejstarší z vnoučat. Při dlouhé jízdě tramvají z Újezdu, kde se nacházela internát na Hanspaulky, uvažovala, který z mnoha obrázků, nábytku a dalších věcí pro ni prarodiče zamýšleli.

Když o tři hodiny později opustila vilu svého dědečka v prostorném taxíku, měla sebou stříbrný příbor pro šest osob, malé křeslo a obrázek s horskou krajinou.

30. květen 1945

Vzhledem k tomu, že klepání na dveře ložnice odpovídalo snu pana Holzhausa nereagoval. Probudili ho teprve silné otřesy jeho tělem. Před ním stáli dva vojáci v sovětské uniformě.

„Vstaňte, už žádná zábava ..nebude ... ale hopla ... dům je nyní náš. .. Oblékněte se a vypadněte.“

„Jelikož dokonalá němčina neodpovídala uniformě, pan Holzhaus znovu zavřel oči.“

Padla střelná rána.

Pan Holzhaus otevřel oči, vyskočil z postele a oblékl se, za pět minut odešel z domu.

*

V 10 hodin téhož dne vstoupil Gottfried Höder do pražského katastru, aby získal svou vilu zpět.

Poté, co popsal svou prosbu a předložil výpisy z katastru nemovitostí, mu mladá blondatá žena řekla: „Počkejte chvíli.“

Ve skutečnosti to trvalo velmi krátce, než se vrátila: „Pokud jde o dům číslo 17/389 v Šárecké ulici, Praha 6, musím vás informovat, že zde je nový majitel.“

Když mladá žena uviděla zděšenou tvář starého muže, dodala: „Je mi to líto. S tím jsme nemohli nic dělat, sovětská armáda zabavila všechny domy, které během protektorátu vlastnili Němci a nechala se zaregistrovat jako vlastníci.“

Tato zpráva rozrušila Gottfrieda Hödera natolik, že na několik dní dostal infarkt a zemřel.

19. únor 1949

Téměř půl hodiny stála Mimi se skloněnou hlavou před budovou Univerzity Karlovy, kde sídlila filozofická fakulta. Slzy jí stékaly po tvářích, šokovaná, nebyla schopná jasné myšlenky a tak necítila ani zimu. Z dálky nepřetržitě slyšela větu, kterou jí řekli přesně před 30 minutami ve 2. patře: „Je nejvyšší čas vrátit se k výrobě, abys ses naučila ještě lépe rozumět dělníkům, už nejsi členkou univerzity.“

Teprve když začalo sněžit a na jejím kožešinovém límci se jí lepily první sněhové vločky, uvědomila si, kde je. Trochu se otrásla a rozhodla se jet tramvají domů. Ze stanice Špejchar to bylo jen pět minut chůze do jejího jednopokojového bytu, ve kterém žila od roku 1944. Teprve když vystoupila z tramvaje, přestalo sněžit. Mimi si uvědomila, jak je zmrzlá. 'Horký čaj by mi udělal dobře,' řekla si Mimi a spěchala domů.

„Konečně, jak dlouho potřebuješ soudružko z univerzity, abys sem přišel,“ křičel 50letý, neznámý muž, který stál před dveřmi jejího bytu v prvním patře.

„Přejete si?“

Muž zamával papírem ve vzduchu: „Tento byt je nyní mým bytem.“

Mimi, třesoucí se zimou a vzrušením, vzala list papíru do pravé ruky a četla: „Kde dnu 15. března 1949 přiděluje Národní výbor šestého pražského obvodu byt číslo 4. domu číslo 21 v ulici Pohraniční stráže soudruhu Janu Homolkovy.“

Mimi se začernilo před očima, v okamžiku, kdy začala padat, ji chytil doktor Bert Adam, který žil nad ní. Přišla k sobě ve své posteli, oba muži Homolka a Adam stáli poblíž ní a mluvili. Slyšela, jak Adam řekl: „Převzetí velkého alpského obrazu by pro mě nebyl problém. Válku jsem strávil v Londýně a přišel sem bez ničeho a samozřejmě všechno, co tu moje rodina měla, je také pryč ... takže bych místo pro obraz měl .Od toho dne visel obraz s Alpami u Adamů.“

Mimi se nastěhovala k jejímu příteli do dvoupokojového bytu o rozloze 50 metrů čtverečních pod střechou se šikmými stěnami, přítele si vzala a dostala dceru.

5. říjen 1964

Mimi pospíchala k telefonu: „Opravdu jsme dostali povolení odcestovat do Izraele. Takže to začíná být vážné ... Co uděláme s alpským obrazem? Ten si nemohu vzít s sebou do Izraele. Nejen, že je obrovský, ale také od německého malíře ... oni si budou myslet, že jsem blázen.“

„Anglický malíř, který žil u Starnberského jezera.“

„Ještě horší ... koneckonců, jak je známo, mezi Angličany bylo dost nacistů ...

Takže si něco rozmysli. Za čtyři týdny jsme pryč.“ Vzhledem k tomu, že ve dvoupokojovém bytě nebyl žádný prostor pro zavěšení obrazu, byl umístěn do sladu patřícímu k bytu.

30 srpen 1990

Poprvé od své emigrace do Západního Německa v lednu 1967 se Mimi vrátila se svou dcerou zpět do Prahy. Nejen chtěla zjistit, zda a jak se země po pádu komunistického režimu mění, ale také vzít si alpský obraz zase k sobě. Na rozdíl od stříbrných příborů, které s sebou při útěku táhla, musela obraz kvůli své velikosti nechat ve skladišti. Věděla, že se její tehdejší manžel znovu oženil, a doufala, že jí obraz vrátí.

„Pokud to klapne a on nám obraz dá, co řekneme na hranici,“ uvažovala nahlas Mimi, zatímco její dcera řídila zelený Mercedes.

„Existují dvě možnosti, buď neřekneme nic, nebo jim řekneš celý příběh alpské malby.“

„Celý příběh? nikdo tomu neuvěří.“

„Musíme to zkusit ... Tvůj dědeček by to tak chtěl.“

Tak se to stalo a již téměř 30 let visí alpský obraz anglického malíře Edwarda Harrisona Comptona, který žil v Německu, v obývacím pokoji české emigrantky v Německu.

Kšeft

V městečku Lom na Mostecku řeší prodej bývalého městského kina. Manžel tehdejší starostky ho koupil za pouhých 100 tisíc korun s tím, že v něm bude sportovní centrum. Místo toho ho za sedm milionů prodal firmě, která tam vyrábí reklamní předměty. Současné vedení radnice podalo žalobu k soudu, aby kino získalo zpátky. Bývalá starostka v tom vidí politický boj.

Přehnali jsme to s lidskými právy?

Daniela Kovářová NevPes

Jako stát máme svědomí čisté a můžeme klidně spát. Ženy jsme zákonem postavili na roveň mužům v roce 1918, od roku 1920 máme my ženy volební právo. Od roku 1992 máme zákon na ochranu spotřebitele, veřejného ochránce práv od roku 2000. Antidiskriminační zákon u nás platí od roku 2009. Zákon o obětech trestných činů platí od roku 2013. Dospělí lidé stejného pohlaví se mohou brát a adoptovat si děti. Absolventů vysokých škol je mezi ženami 60 %. Tenhle svět patří nám, ženám. Co ještě bychom, proboha, chtěly? Afghánistán i Německo nám může jen závidět. Diskriminace ze strany státu, státních orgánů a institucí u nás neexistuje. Výroční zpráva našeho ombudsmana z loňský rok konstatovala diskriminaci jen ve čtyřech případech. Kriminalita stále klesá ve všech sledovaných parametrech...

Přes všech výše zmíněné pokroky nejsme spokojeni. Každou chvíli nějaká ta minorita demonstruje za svá práva, kdekdo brečí, jak mu svět ubližuje. Při podrobném zkoumání zjistíme, že mnohdy lkají ti neúspěšní a líní. Požadují úspěch, peníze, pozornost, dotace. Asi proto, že zapomněli, že úspěch vyžaduje disciplínu, dřinu a usilovně nasazení. Nárokují si respekt, ačkoliv respekt není nikdy automatický či nárokový. Respekt si člověk musí zasloužit, nelze si ho vynárokovat nebo vyřvat. A pochopitelně ho nelze nařídit zákonem.

Ti, co se tak často zaklínají rovnými právy, jsou mnohdy jen vyčuránkové, kteří požadují výhody a zvýhodnění, úlevy a bezpracný zisk. Nechtějí rovnost šancí, chtějí rovnost ve výsledku. To lze ale jen na úkor úspěšnějších. Příslušníci agresivních zájmových a nátlakových skupin si vydupávají si zvláštní protekční zacházení, ačkoliv podstata rovnosti je právě v zacházení stejném. Zapomínají, že naše civilizace stojí na křesťanských základech, jejich podstatou byla skromnost, odpuštění a obětování. Ale oni nic obětovat nechtějí. Chtějí všechno tady a teď hned. A nechtějí to jen od státu, ale od každého z nás. To ovšem tu rovnoprávnost špatně pochopili. Rovnoprávnost nechť hlídá a provozuje stát. My ostatní si sami vybíráme, s kým budeme, koho uznáváme a na koho se usmíváme.

Měli bychom tomuhle ubrečenému nárokismu říct dost. Vážení ubliženci, nikdo není odpovědný za vaše podělané životy. Nikdo není povinen vám vytvářet příležitosti a dorovnávat mzdy, platit dotace a financovat zbytečné projekty. Každému se občas nedaří. Každý občas klesne na kolena a nemůže dál. Nedařit se je běžné, protože bezpracné. Úspěch je naopak výjimečný, protože o něj je třeba pořádně usilovat.

Tak přestaňte fňukat a pracujte na sobě. Zvedněte se a jděte dál. Dělejte něco se sebou, spolupracujte s druhými, obětujte se bez nároků. A mějte přitom rádi lidi namísto abyste jim záviděli a nenáviděli je.

Uchopme dnešní dobu a dnešní svět jako příležitost. Je jen na nás, jak budeme žít. A jak moc nebo málo budeme šťastni. Další nároková lidská práva nám nejsou třeba. A vlastně ani dalších zákonů. Žádný zákon totiž nezmění váš život. To jen vy sami. Běžte. Konejte. Pracujte a milujte se. Rozmnožení sil, statků i dětí pak přijde samo.

Bylo za komunistů líp nebo hůř?

Aston Neff

Včera jsem zařadil svoje Poslední slovo pro Lidovky.cz pod názvem Vlny a dnešek. Jen stručně zopakují, že jsem v něm psal o svém zážitku z promítání filmu a následnou debatou se středoškoláky. Na závěr se mě studentka skoro mezi čtyřma očima ptala, co má říct babičce, která si myslí, že za komunistů bylo líp.

Velmi zajímavým mailem se mi ozval čtenář, pan P.N. Trefně vyjádřil myšlenku, o níž je možné diskutovat. Ocituji pár vět, které chápu jako jádro jeho pohledu:

Za komunistů opravdu nebylo líp, ale byl tu fungující stát, myšleno v obecné rovině, ne v politické. Za komunistů, ale i za První republiky bylo něco jinak – český stát fungoval. A nebylo to žádnou domnělou zásluhou totalitních komunistů, stát tehdy uměl fungovat a dnes dále funguje i v Západní Evropě.

Za První republiky jsem byl na houbách a na Západě nežiju, takže mohu porovnávat současnou situaci jen s tím, co jsem zažil od začátku padesátých let, kdy jsem už vnímal svět (v druhé třídě jsme vytrhávali fotku Slánského z čítanky a inkoustem zamalovali jeho jméno – bylo to moje první „politické školení mužstva“).

Nuže, velmi často se srovnává dnešní a tehdejší životní úroveň. Tady asi není o čem diskutovat, změnu k lepšímu musí asi uznat i babička oné studentky. Argument pana P.N. ale míří jinam: **na fungování státu**. Můj názor na současný stav je jednoznačný a opakovaně ho zde vyjadřuji: **stát nefunguje, tečka**. Fungoval ale ten komunistický líp? Napsal jsem tedy panu P.N.:

Nebudu ale s Vámi souhlasit s tezí, že za komunistů /.../bylo něco jinak – český stát fungoval. Proboha! Vždyť to měli všechno pod palcem, nemuseli se dohadovat se žádnými Děťmi země, nikdo jim neležl po komínech. Nevím, jaký jste ročník a jestli tedy pamatujete ulice se zhroucenými fasádami, rozbité silnice, školy se 40 žáky ve třídě, nemocnice s lůžky na chodbě. Bylo tehdy běžné, že stavební firma stavěla, jako by všichni měli ruce levé a pak vyjela za hranice a svištělo to o sto šest. Stejně jako dnes Metrostav staví podmořské tunely ve Skandinávii, kdežto poslední stanice metra v Praze byla hotova v r. 2015 a další je v nedohlednu.

Má teze: dnešní stav je socialismus v demokratickém hávu, neschopný státní kolos plně převzatý od komunistů s formální nadstavbou demokratického režimu, kde se jedna nemohoucí vláda střídá s druhou. Co se změnilo, je uvolnění soukromého sektoru, tomu vědčíme za prudké zvýšení životní úrovně. Státní kolos ale nabírá na síle a soukromý sektor škrtí, takže vzestup se zastavil, spíš dochází k regresu. Takže shrnu: socialistický stát přežil rok 1989 a pokračuje ve své tupé neschopnosti dál.

Konec mailu panu P.N.

Dodám ještě, co jsem do mailu nestačil napsat, že ani jedna z polistopadových vlád se nepokusila na tom cokoli změnit. Všechny byly udržovací s výjimkou počátečního transformačního nástupu pod taktovkou Václava Klause (abych byl spravedlivý). Aktuálně nevidím reálnou politickou sílu, schopnou nasadit **racionální kurz**. S určitou – možná pošetilou – nadějí se dívám na některé krajské struktury, vedené s neobvyklou mírou racionality. Jejich předáci se ale drží zpátky, protože vědí, že by je na celostátní úrovni kolos socialistického státu přežívajícího z dob

komunismu semlel. Ale třeba nastupující krize všeho vyvolá reakci, která způsobí druhou vlnu transformačního procesu: teď už ne ekonomického, ale systémového. Bude ale muset být ještě mnohem hůř a k tomu je našlápnuto.

Rakušanky naletěly na „tradiční“ dirndly z Číny.

iDNES - Korutanská obchodní komora varuje před podvodnými čínskými internetovými obchody, které rakouským zákazníkům nabízejí falešné kroje. Právní experti z Korutan upozorňují i na pochybnou kvalitu, která neodpovídá nabízené ceně. K tomu se navíc řadí i nemožnost odstoupení od kupní smlouvy.

Korutanští právníci z tamní obchodní komory v současné době zastupují několik žen, které si v posledních měsících zakoupily z Číny takzvané dirndly. Jde o tradiční dámské lidové kroje, jež jsou oblíbené zejména na území Rakouska a v jižním Německu. Na čínských e-shopech prodávané dirndly jsou ale velmi nekvalitní, varuje na svých webových stránkách obchodní komora z Korutan.

Řada rakouských žen doufala, že jim z čínských e-shopů dorazí tradiční kroj vysoké kvality. Skutečná realita však byla úplně odlišná. Dočkaly se pouze podřadného zboží, které ani zdaleka nesplňovalo jejich očekávání. Cenovka těchto krojů přitom nebyla nikterak nízká. Některé rakouské zákaznice za svou objednávku zaplatily až 800 eur, a tedy asi 20 tisíc korun.

Právník Herwig Höfferer z Korutanské obchodní komory zároveň upozorňuje na pochybné obchodní podmínky, které zásadně poškozeným Rakušankám krátí jejich práva. Höfferer se domnívá, že všeobecné obchodní podmínky těchto dodavatelů jsou koncipované tak, aby odstoupení od kupní smlouvy v podstatě nebylo ani možné.

„Taktika některých čínských e-shopů je z právního hlediska velmi pochybná. Jejich provozovatelé téměř nereagují na naše e-maily ani další výzvy ke zkontaktování,“ komentuje Höfferer situaci s tím, že pouze v jednom jediném případě se mu a jeho kolegům podařilo ve sporu s čínskou společností uspět a poškozená zákaznice se skutečně dočkala svých peněz zpět.

Korutanská obchodní komora proto vyzývá všechny potenciální zájemkyně o koupi tradičních krojů v Číně, aby si svůj obchod zvlášť promyslely a chovaly se obezřetně. Pokud skutečně kroje nakoupí, avšak po převzetí zboží objeví vady a čínský obchod zároveň na výzvy nereaguje, mohou se obrátit na právní experty z Korutanské obchodní komory.

Korutanská obchodní komora proto vyzývá všechny potenciální zájemkyně o koupi tradičních krojů v Číně, aby si svůj obchod zvlášť promyslely a chovaly se obezřetně. Pokud skutečně kroje nakoupí, avšak po převzetí zboží objeví vady a čínský obchod zároveň na výzvy nereaguje, mohou se obrátit na právní experty z Korutanské obchodní komory.

Vydavatel:

Bohužel asi v Austrálii nemáme podobnou právní ochranu. Já před rokem naletěl na baterku za 50 dolarů který měla mít 18 LED a 100 tisíc lumen.

Dostal jsem po měsíci baterku, která měla jen jeden malinkatý LED a svítila hůř než normální baterka z Aldi.

Když jsem si stěžoval (jediná možnost emailem, nic jiného firma neuváděla) tak jsem po mnoha emailech dostal odpověď, že mohu být rád, že jsem vůbec něco od nich dostal.

Od té doby si dávám pozor.

Používám na kontrolu <https://au.trustpilot.com/> Například mnohým firmám, přestože jsou s Čínou a v Číně, mají ve svém názvu Australské města, jako „Melbourne shoes“.

Nedávno jsem sháněl klobouk a udivilo mne, že asi 8 firem má sice různé internetové stránky, ale inzerce úplně stejnou.

Jedna z web stránek dokonce končila na com.au, jakoby byla Australská.

A na výše uvedené adrese „trustpilot“ jsem se dověděl, že lidé dostávají místo kvalitního „homburg“ klobouku jen papírové klobouky. Nedivme se, když klobouk, který v Austrálii stojí 330 dolarů, prodávají za 69.

Nová choroba?

Poslal pan LB ze starobince.

Nedávno mi byla diagnostikována následující choroba - VPDSF:

Věkem Podmíněný Deficit Soustředění Pozornosti.

Projevuje se například takto:

Rozhodnu se zalít zahradu.

Když jdu k hadici na zdi garáže, všimnu si, že i auto potřebuje opláchnout.

Jdu si pro klíče od auta, abych ho vyvezl na prostor před garáží.

Ovšem přitom uvidím na stolku v předsíni neotevřenou poštu.

Asi bude rozumné se podívat, jestli tam nejsou nějaké složenky k zaplacení.

Položím klíče od auta na stolek a začnu probírat poštu.

Přitom vidím řadu reklamních letáků a jdu je hodit do odpadkového koše v kuchyni.

Vidím, že je plný, takže letáky položím na kredenc a jdu vyhodit odpadky z koše do kontejneru na ulici.

Přitom si uvědomím, že vedle kontejnerů je schránka na dopisy, takže by bylo dobré hned dát do schránky i ten dopis, co jsem večer psal.

Jdu si tedy pro něj do pokoje.

Na stole u dopisu leží hrnek s kávou, kterou jsem před chvílí pil.

Vezmu ho do ruky a cítím, že káva už vychladla. Nevadí, uvařím si nový hrnek kávy. Vezmu hrnek a jdu do kuchyně.

Cestou vidím, že kytka ve váze začíná uvadat.

Tak položím hrnek na parapet a chci vzít vázu a napustit do ní čerstvou vodu.

Přitom uvidím na parapetu své brýle, které jsem hledal ráno.

Musím si je dát na svůj pracovní stůl, abych o nich věděl.

Ale nejdříve přece jen doliju vodu do vázy.

Položím brýle, vezmu vázu do ruky a vidím, že za vázou leží dálkové ovládání od televize.

Proboha, zase ho budeme večer hledat. Musím ovladač položit k televizi v obýváku.

No, ale to počká, napřed je přece nutno dolít vodu do vázy.

Jdu do kuchyně a napouštím vodu. Přitom mi vyšplouchne na kuchyňskou linku. A trochu i na podlahu.

Jdu do koupelny pro hadr, abych to utřel.

Pak se vracím do předsíni a přemítám, co jsem chtěl udělat.

K večeru: - zahrada není zalitá, auto není umyté (a nemůžu k němu najít klíče), na okně je hrnek se studenou kávou, kytka ve váze jsou už úplně zvadlé, dopis není vhozený do schránky (a taky ho nemůžu najít), ztratily se mi brýle a televizi musíme ovládat ručně, ovladač je bůhví kde.

Divím se, že nic není hotovo, když jsem se celý den nezastavil a jsem docela utahaný.

No nic, jdu zkontrolovat došlé maily.

Jo, a nesmějte se, jestli tyhle stavy neznáte! Váš den se blíží!!

Klan z Pásma Gazy terorizuje Berlín, úřady mlčky přihlížejí

Rozvětvená arabská rodina, takzvaný klan Barbachových z Chán Júnis (město v Pásmu Gazy), vyvolává v Berlíně strach a hrůzu.

Zhruba 300 příslušníků rodiny se hrdě hlásí k teroristické organizaci Hamás.

Účastní se propalestinských demonstrací, vyvolávají násilnosti, útočí na policisty, pašují lidi. Netají se náklonností k radikálnímu islámu a nenávisti vůči Židům. Úřady jejich řádění jen nečinně přihlížejí, píše deník Bild.

Bratři Barbachovi na instagramu hrdě pózuji s gesty a symboly islamistů a teroristů, například vztyčeným ukazovákem pravé ruky. To je jakýsi „džihádistický znak gangu“. V popiscích na fotografiích, které zveřejňují na instagramu, se označují za Mládež Al-Kassám, což je odkaz na Brigády Kassám, vojenské křídlo teroristické organizace Hamás. Úřady jen přihlížejí jejich řádění a nezasahují. bratři Barbachovi, kteří se otevřeně hlásí k podpoře teroristické organizace Hamás, jsou policii známi, ale deportace jim nehrozí. V reakci na dotaz deníku Bild spolková vláda uvedla, že „repatriace na palestinská území jsou neproveditelné kvůli současné situaci na Blízkém východě“. Expert na terorismus Peter Neumann varuje, že radikalizace těchto lidí je v plném proudu.

Reakce je Miniasterstvabna dotaz novinářů je vágní nebo plná frázi, stěžuje si deník Bild.

Ministerstvo netuší, kolik lidí z Pásma Gazy vstoupilo do Německa po 7. říjnu, tedy datu, kdy Hamás provedl v severním Izraeli masakr. „Takové statistiky nevedeme,“ odpovědělo ministerstvo. Neexistují ani žádné konkrétní údaje o počtu palestinských hrozeb nebo tamních islamistů. Ministerstvo eviduje pouze 475 islamistických hrozeb a celkem 27 200 islamistů. Informace o jejich původu však chybí.

„Tak to slyšíte, Staré bělidlo stávalo stávalo jinde, babička neumřela tady, ale ve Vidni, Krista si nevzala Milu, Viktoru nezabil blesk, ale dožila se požehnaného věku. A tak je to, přáteli se vším.“

Jan Pavel děkuje komunistickému rozvědčikovi

Tom z dfens cz 10.11.

Nevím přesně, kde je papež Jan Pavel II. pohřben, ale pokud je pravda, to, co se říká o otáčení se v hrobě, musel 28. října roku 2024 rotovat jak vysokoobrátkové turbína. Tohle skutečně nevymyslíš.

Bývalý dlouholetý člen Komunistické strany Československa, rozvědčík, agent tajné služby, pocházející z protekční stalinistické bolševické rodiny (t.č. v manželském svazku s totálně nenažranou politručkou, samozřejmě také bývalou členkou KSČ) uděluje státní vyznamenání neúnavnému bojovníkovi proti komunistické diktatuře, legendárnímu papeži Janu Pavlu II. Ještě štěstí, že se toho Jan Pavel nedožil.

I další udělená vyznamenání agentem Pávkem byla výživná. Kupříkladu Ondřej Vetchý, iniciátor aktivity S komunisty se nemluví, dojatě, se slzami v očích přijímá vyznamenání od normalizačního bolševika. Ještě chvíli, a dojetím by se rozplynul.

Mimochodem v tomto obskurním spolku (S komunisty se nemluví) najdeme více zajímavých jmen. Jmen lidí, kteří se s komunistickým režimem zapletli více, než bylo v té době nutné, nebo byli přímo členy KSČ. A také potomky protekčních bolševických soudruhů. Například režiséra Václava Marhoula. I jeho rodina stála na té správné straně. Samozřejmě za komunistů.

Zaplaťpánbůh, že největšímu průseru jsme ušli, když mezi vyznamenanými in memoriam nebyl Karel Kryl. Ale co, možná příští rok. Je třeba otestovat, jak budou ovečky reagovat.

Někdy si skutečně říkám, kam až jsme to dospěli. Jak je možné, že 35 let po revoluci máme v čele státu to co nyní máme? Už jsme skutečně na všechno zapomněli? Teď nemyslím na ony obligátní fronty na banány, ale na kádrování, na fízlování a udávání (pravda, to nyní přichází opět do módy), na výjezdni doložky, zadržované hranice, na posudky, kdy jeden list papíru mohl člověku totálně zničit život, a nebylo proti tomu odvolání.

Souhlasím, že současný prezident v porovnání s minulým prezidentem vypadá značně důstojněji. Ale – i Adolf Hitler se nechával na propagačních fotografiích fotit s dětmi či se zvířátky. Znamená to, že je to menší zločinec? Jistěže ne. Za člověka, za muže totiž hovoří činy a ne to, jak dobře se dokáže obléci.

A za našeho současného prezidenta hovoří činný poměrně jasně. Kam vítr, tam plášť. Vůbec nepochybují o tom, že kdyby nás za několik týdnů zabrali Číňané, nechá si mezi prvními přeoperovat oči našikmo, a v případě zabraní Země Mart'any máme druhý den prezidenta ve slušivě zelené barvě.

Ale dobře, to je prezident. Co těch 30 % lidí, kteří ho volili? Dá se říci, že ani Babiš, ani tetuše Danuše, ani ostatní kandidáti optimální volby rozhodně nebyli. Ale kterýkoliv z kandidátů poslední prezidentské volby byl vždy lepší než to, co nyní na hradě sedí.

Na dobu minulou bychom skutečně neměli zapomínat. A rovněž bychom neměli zapomínat na lidi, kteří této době ochotně sloužili. Nebyl to zdaleka jen nynější prezident.

Proti nim stáli v době bezpráví právě disidenti. Asi by nebylo správné, kdyby se teď 35 let po revoluci komukoliv mstili. Na druhé straně, právě oni by zapomínat neměli.

Soud rehabilitoval „popravenou květinu“

15. 10. 2024 zapsal: L. Müller

V úterý 15. 10. 2024 oznámil Obvodní soud pro Prahu 1, že vyslovil účast Lilian Landové na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb.

O co šlo?

Lilian, nar. 1959, studentka pražského Gymnázia Arabská, „zprostředkovala neideologickou akci v prostorách školy dne 23. 1. 1977, na které vystoupil zpěvák Jaroslav Hutka. Jeho vystoupení neodpovídalo zásadám socialistické kultury a působilo neideově“.

To ale nebyl Lilianin jediný prohřešek:

„V období letní aktivity na chmelu v létě 1977 zesměšnila podpisovou akci proti výrobě neutronové bomby a tím způsobila, že většina studentů k této akci přistupovala jako ke zbytečnosti.“

A navíc:

„Na téže brigádě uspořádala podpisovou akci za osvobození zpěváka Jaroslava Hutky. Prý je neprávem držen ve vězení, a to jen proto, že on jako jediný šíří opravdovou kulturu umění.“

Lilian se hájila:

„Odmítla tvrzení, že řekla, že koncerty Jaroslava Hutky jsou jediným způsobem, jak podat kulturu dnešním mladým lidem. ... Jestliže zpěvákovi vycházejí deset let gramofonové desky, nemohou se jeho písničky během jednoho roku stát špatnými. ... Nemůže pochopit, jak se mohla jeho činnost tak dlouho přehlížet. ... Byl uznán jako výrazná umělecká osobnost.“

Nicméně školní sankce Lilian neminula a Hutka o tom napsal fejeton „Poprava květin, aneb kdo řeže květy, jakých plodů se dočká?“

Fejeton pak kdosi umístil na dveře sborovny.

Takovéto věci nemohly uniknout Státní bezpečnosti, a tak dne 2. 11. 1977 zavedla na Lilian svazek „STUDENTKA“. (Na Hutku byl již dříve zaveden svazek „ZPĚVÁK“.)

Lilian byla zaevidována „jako závadová osoba inklinující k hnutí hippies a undergroundu. Je antisocialisticky zaměřená. ... Byly získány poznatky o stycích LANDOVÉ s předními představiteli hnutí underground a signatáři Charty 77 ... s Věrou JIROUSOVOU, Jiřím NĚMCEM a osobami, které do bytu Jiřího NĚMCE v Ječné ul. Docházejí.“

Následovalo několik zastrávacích výslechů, načež 16. 5. 1979 byla Lilian zajištěna „pro dův. podezření, že se zabývá shromažďováním a rozšiřováním protizákonných písemností, zaměřených proti společ. a státnímu zřízení.“

Podezření se ale neprokázalo, a tak byla Lilian dne 18. 5. 1979 z cely předběžného zadržení propuštěna.

Dne 26. 6. 1979 Lilian zemřela. Bylo jí 20 let.

A co bylo poté?

Dne 4. 10. 1979 napsal Jaroslav Hutka – v té době v emigraci v Nizozemí – druhý fejeton. Vzpomínky na Lilian nazval „Cesta do noci“.

Na gymnázium Arabská má Lilian od roku 2022 pamětní desku spolu s dalšími významnými osobnostmi, které zde studovaly.

Pro Revue Muzea paměti XX. století č. II/2022 připravil PhDr. Petr Blažek, Ph.D., soubor „Vzpomínka na květinu – Dokumenty o Lilian Landové“ spolu s řadou dobových

fotografií. (Citáty v této zprávě jsou převzaty odsud; jsou zde otištěny i oba Hutkovy fejetony.)

Dne 2. 3. 2024 Jaroslav Hutka navrhl Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby vyslovil účast Lilian Landové na soudní rehabilitaci.

Dne 8. 4. 2024 soud návrh zamítl, neboť „byl podán osobou neoprávněnou“. Hutka totiž nebyl s Lilian „v žádném příbuzenském vztahu, a ani jej nelze z jakéhokoliv objektivního důvodu považovat za osobu, jejíž práva či právem chráněné zájmy byly rozhodnutím o omezení osobní svobody Liliany Landové ... přímo dotčeny“.

Hutka se proto o 5 dní později obrátil s podnětem na státní zastupitelství. To má totiž oprávnění k podání návrhu vždycky.

Státní zástupkyně JUDr. Katarína Kandová podnět akceptovala a senát Obvodního soudu pro Prahu 1 pod vedením Mgr. Bc. Petra Babky jejímu návrhu vyhověl. Vyslovil, že Lilian Landová je účastna soudní rehabilitace ve vztahu k omezení osobní svobody od 16. do 18. 5. 1979.

Závěr:

Fejetony, publikace dobových dokumentů či pamětní desky mohou být výrazem společenského uznání, nicméně teprve vyslovením účasti na soudní rehabilitaci se Lilian dostalo – in memoriam – satisfakce právní.

A to potěší nejen Lilianiny přátele, ale také mnoho dalších, kteří mají cit pro spravedlnost.

A kéž by to přispělo i k pokání alespoň někoho z těch, kdo před více než 45 lety ztrpčovali Lilian život...

Dokončení z první strany

Proti očkování se staví především zločinecké režimy, např. Taliban v Afghánistánu, viz mj. „Taliban zaútočil na tým očkující proti dětské obrně. Zemřelo šest policistů“.

Děti trpí v důsledku podvýživy a špatné ústní hygieny „leprou chudých“, /cancerum oris, noma (řec nomein požírat) - baktérií, která požírá jejich sliznici. Uchytí se v ústní dutině a do tří týdnů dětem znetvoří obličej, který zapáchá hnilobou. Děti vypadají jako monstra, říká se jim „elephant kids“, /sloní děti, mnohé z nich nosí masky.

Lepra chudých, která v Evropě vymizela před 150 lety, se vyskytuje ve 35 zemích Afriky, a v zemích jihovýchodní Asie. Zabírají proti ní širokospektrální antibiotika, ale mnohé rodiny ji považují za druh kletby, a v polygamních komunitách, kdy má otec až čtyři ženy, se ostatní ženy snaží postiženého dítěte zbavit pod záminkou, že je napadeno ďáblem a přinese rodině smůlu. Rodina a celá místní komunita takové děti zavrhnou, vyženou je a ponechají na pospas osudu. Děti buď zemrou hladem nebo zešílí. Když je nevyženou, musí žít v izolaci v osamocené chýši/noře. Rodiče je mohou provdat/oženit za slepé či jinak hendikepované lidi.

Některé charitativní organizace, když se o takovém dítěti dozví, se snaží otce přemluvit, aby nechal dítě s nimi odejít, že jej zdarma vyléčí (lékařské „charitativní“, týmy mu provedou rekonstrukci obličeje, zejm. z Francie/ Belgie, kde se operace provádějí, rovněž ve Švýcarsku).

V drtivé většině o tom rodiče nechtějí ani slyšet, zejména má-li otec v komunitě nějaké postavení, např. vede místní koránskou školu.

Muslimové, jejichž dcery chodí i doma zahalené a nesmějí vyjít z domu, tvrdí, že nemoc dítěte je prokletí, které na ně přivolal Alláh, proto se tomuto osudu nelze vzpírat léčbou.

9 z 10 postižených dětí na nemoc umírá, jizvy hnijícího zapáchajícího masa se prohlubují a usazují se v nich další infekce, bakterie se může dostat až do mozku.

V Africe je AIDS nemocí heterosexuálů ve městech, a postihuje stejně muže i ženy, což se výrazně liší od US a Evropy, kde hlavně postihuje mužské homosexuály a narkomany, užívající drogy nitrožilně, a poměr mužů k ženám je 13 ku jedné (viz mj. můj článek „AIDS a východní Evropa“).

V Africe se AIDS bojí každý, i diplomaté a humanitární pracovníci – v případě zranění by se museli rozhodovat mezi rychlou smrtí bez transfúze nebo pomalou smrtí po transfúzi (až 30% dárců krve je zde nositelem viru).

V zkorumpovaných afrických zemích, např. ve Středoafričské republice, jsou antiretrovirové léky, které Africe financuje Světový fond boje proti AIDS, ve velkém rozkrádány a za vysoké ceny přeprodávány překupníky, zjevně za spolupráce místních úřadů. Fond přiznává jen „některé nedostatky“, aby neodradil své dárcy (např. v roce 2010 byl koordinátorem ve Středoafričské republice jmenován mauretánský lékař, jenž ve vlastní zemi zpronevěřil 4 mil. dolarů určených k boji proti AIDS).

V jihoafrické Namibii je přes 30% obyvatel nakaženo virem HIV/AIDS, kteří po své smrti za sebou zanechávají početné skupiny sirotků (některé rodiny mají i 20 dětí), o které se stará nejstarší, jen o pár let starší, sourozenec. Příbuzní, pokud je mají, si majetek zaberou pro sebe, dětem dají maximálně najíst a nechají je žít v kůlně, nebo je rovnou vyženou na ulici, kde spí v kartonových krabicích.

Ve Swazijsku je nejnižší délka života na světě – 32 let. V poslední africké absolutistické monarchii je polovina z miliónu obyvatel HIV pozitivní, a jedno dítě z deseti je sirotek. Panuje zde pověra, že sexuální styk s dítětem vás zbaví nemoci AIDS (zatímco ministr zdravotnictví v sousední JAR veřejně tvrdil, že AIDS se lze zbavit česnekem, řepou a olivovým olejem).

V Zimbabwe (ex britská Jižní Rhodesie) v roce 2008 (28 let po obdržení nezávislosti, kdy si místní etnika začala vládnout sama) v době sanitární krize, kdy v hlavním městě Harare přestala téci pitná voda z kohoutků z důvodu, že došly prostředky na její dezinfekci, vypukla epidemie cholery (předchozí vlna cholery zde udeřila v roce 1992).

Nákaza se do střev přenáší orálně-fekální cestou (stejně jako břišní tyfus, virová hepatitida, tj. průjmová onemocnění vedoucí k totální dehydrataci).

Zdrojem nákazy je především voda, infikovaná patogenními kmeny, a nedostatečná hygiena. V Zimbabwe, kde proruská Mugabeho vládnoucí elita stát rozkrádala, v té době přestalo fungovat zdravotnictví - zimbabwský dolar byl zcela bezcenný, takže zdravotnický personál v čele s lékaři ze Zimbabwe emigroval či přestal do nemocnic docházet – nemocní lidé přicházeli do opuštěných nemocnic a umírali v čekárnách.

Fungovaly jen soukromé kliniky, které poskytovaly konzultace za 125 US dolarů, a péči za 800 - 4.000 US dolarů.

Nevládní organizace Lékaři bez hranic a UNICEF začaly distribuovat mezi lidi ve slumech na předměstích Harare, kde cholera vypukla, mýdlo, učít je hygieně, že si musí mýt ruce, nesmí jíst jídlo po druhých, nesmí manipulovat s mrtvými, a musí stavět latríny. Začalo platit vládní nařízení, že studně musí být 6-8 m hluboké.

Za totálního politického chaosu, kdy po „sto“ letech vlády proruská Mugabeho strana v 3/2008 prohrála parlamentní volby a strany se na ničem nedohodly (Mugabe byl prezidentem od roku 1987 do 2017, Kreml jej v roce 1980 s tímto úmyslem dosadil za premiéra), vláda v 8/2008 lhala, že má situaci pod kontrolou, místo aby vyhlásila stav nouze a pustila do země zahraniční pomoc.

Lidé z okolí začali na trakařích svážet nemocné na kliniky v Harare, a městská radnice začala lidem poskytovat hroby zdarma.

Experti se obávali rozšíření epidemie do Zambie (ex Severní Rhodesie) a Mosambiku, mírně se šířila v JAR, která na hranicích se Zimbabwe vybudovala 5 zdravotnických středisek, které nemocné léčily.

Ve všech chudých zemích vzkvétá obchod s orgány, únosů nejsou ušetřeni ani místními lidmi tolik nenávidění turisté, např. na Madagaskaru, v Egyptě, kde turisté do chudinských čtvrtí mohou jen na vlastní riziko.

Shrneme-li: V Evropě si žijeme dobře, nemusíme dětem vyrábět hračky z plastových lahví a z pneumatik, jsme rozmazlení, a chováme se idiotsky. Zabýváme se naprosto hloupými věcmi, např. genderově neutrálními barvami, trapně se chlubíme, že budeme své dítě podporovat, když od předškolního věku bude požadovat změnu pohlaví či se bude chtít stát nebinárním exotem, Kenem či Kočičí ženou, a v 11 letech bude mít s požeňáním rodičů implantáty a po celém těle piercingy (původně byly piercingy poznávacím znakem US homosexuálů).

Viz např. „ V sedmi letech rodině řekl, že není dívka. Trans i nebinárních dětí přibývá „ – „ Zastavte tu akci, brojí spolek proti queer čtení dětem. Pořadatelé necouvnu. „, viz také Transgender žáků přibývá, školy v Česku se jim snaží vyjít vstříc, vyčlenily jim toalety " - přibývá, protože neslyší a nechtou nic jiného než o kastě LGBTaj., být " trans" je pouhá móda, kterou utvrzuje politická korektnost na nesprávném místě (školy ap.) a " chápaní " rodiče. Školy by se měly místo politické korektnosti věnovat potlačení šikany.

Přestaňte rozebírat genderově korektní výrazy pro menstrující transsexuály - genderfluidní osoby s proměnlivou genderovou identitou se najednou vyrojily, jen Kreml ví odkud. Můžeme tyto úlety přijmout i tolerovat, ale v žádném případě nejsme povinni jim tleskat a vykazovat pro ně pochopení.

Zdroj:

<https://www.lidovky.cz/orientace/kultura/menstruj-i-transsexualove-predstavitel-harryho-pottera-se-postavil-proti-rowlingove.>

A200609_110941_ln_kultura_jto

Zatímco v rozvojovém světě na minimu potřeb přežívají miliardy lidí (kolik nás je skutečně na této planetě je pravděpodobně tajné), na Západě dlouhodobě vykazuje úspěšnou činnost LGBT lobby, aby Kreml a Putinova FSB církev mohly vykazovat dekadenci Západu.

Homosexuálové jako všichni ostatní mohou být skvělými rodiči či pěstouny, anebo nemusí, viz článek „ Bití, házení o zem, ledové sprchy ? Děti jsme netýrali, tvrdí bývalý gay pár „, a následně „ Exkluzivní svědectví muže, který neúspěšně upozorňoval na týrání dvou chlapečků. Prokousnutý prst a zlomená žebra“.

Skupina LGBT ze sebe dělá „ utiskovanou menšinu „, třebaže její sexuální orientace nikoho nezajímá, je to čistě jejich soukromá věc. Jejich Gay Pride Festivaly jsou s přihlídnutím k utrpení žen a dětí ve světě bezuzdně trapné.

Jedinci ze skupiny LGBT nemají žádné právo na zvláštní zacházení, jejich sexuální orientace není nemocí, vybrali si ji sami. Jejich dožadování se privilegií (mj. při změně pohlaví nové rodné listy, a hlavně nesmějí se veřejně kritizovat, proto jsou kastou) západní politické elity na úkor skutečných problémů (ochrana žen a dětí) řeší zhruba od nástupu Putina.

Předvádění se na veřejnosti se může vymstít především jim samotným - kdyby se k moci dostala ultrapravice/ultralevice, které se derou do popředí, tak budou nedobrovolně nastupovat do vlaků podle úředních seznamů, které si sami svým exhibicionismem připravili.

Měli by se poučit z institucionalizace homofobie v rozvojových a muslimských zemích, v Putinově Rusku a v jiných diktaturách (kde obvykle ti, co pořádají hony na homosexuály, jsou sami

homosexuálové, viz Hitlerova NSDAP a SS, viz karikatury Putin/Medvěděv).

V mnohých rozvojových zemích místní média požadují, aby byli homosexuálové svrháváni ze střeš, topeni v řekách, a v lepším případě uvěznění, např v Ugandě, ale totéž požaduje i FSB ruská církev.

Z 54 afrických zemí 38 penalizuje homosexualitu, zejména nejlidnatější africká země Nigérie, v níž na severu muslimové praktikují šariu, Somálsko a Uganda.

V předvolebním klání, kdy si politici na homofobii zvyšují svoji popularitu, lidé, kteří neumějí číst a psát, vyražejí do ulic s transparenty Homosexuálové patří do pekla !

Uganda je křesťanská země, ve které mají US fundamentalističtí misionáři dodnes velký politický vliv napříč politickým spektrem.

Nejznámější je dnes tvrdě homofobní evangelistické hnutí Born Again Julia Oyeta, která má milióny členů a stovku svých příslušníků v 300členném parlamentu. V roce 2009 se Uganda pokusila prosadit v parlamentu zákon zavádějící pro homosexuály trest smrti. Text zákona, přijatý v roce 2013, se nakonec omezil na trest vězení. Ve stejném roce stejný zákon zavedlo Kongo RDC s tříletým až pětiletým vězením, v Libérii byl vyhlášen v roce 2012.

19.1.2014 vyšel se svojí homosexualitou na veřejnost známý 43letý keňský spisovatel a novinář Binyavanga Wainaina, zakladatel východoafrického literárního časopisu Kwani, v článku na internetu s názvem „Jsem homosexuál, mamí“ , ve kterém se zpovídá své matce, umírající v nemocnici.

Pár dní před jeho zpovědí Nigérie vyhlásila nový ještě tvrdší zákon proti homosexuálům, který Wainaina označil za „ ostudu nás všech „.

Zákon odsoudil i Vysoký komisař OSN pro lidská práva s tím, že takto násilnické paragrafy ještě neviděl. Zákon tvrdě trestá nejen homosexuály, ale všechny skupiny a organizace solidarizující s LGBT.

Pobřeží slonoviny zákonem homosexualitu nezakazuje, ale ani nepodporuje, proto se tato skupina na sebe snaží neupozorňovat. Mohli by skončit veřejným lynčem.

Výjimku představuje JAR, která legalizovala homosexuální sňatky, aniž by to však přispělo k bezpečnosti zdejší LGBT komunity. Hony jsou především pořádány na lesby, ale vraždění jsou i novináři a aktivisté, kteří se skupiny LGBT zastávají. Např. v 7/2013 byl umučen k smrti novinář a aktivista Eric Lembembe.

Prvním africkým prezidentem, jenž boj proti skupině LGBT zpolitizoval, byl Kremlem dosazený diktátor Zimbabwe Robert Mugabe, jenž počátkem roku 2000, kdy se Putin dostal k moci, a když byly vyhlášeny první sankce proti jeho režimu, skupinu LGBT nazval „ imperialistickým implantátem“ (v červenci 2013 britský premiér David Cameron nešťastně prohlásil, že „ chce do světa exportovat sňatky pro homosexuály“).

Další zranitelnou skupinou jsou v zemích bez důchodového systému staří lidé. Pokud se o ně nepostarají děti, pracují na ulici až do svého skonu.

Ani ve vyspělých zemích na tom zranitelné skupiny nejsou nejlépe, viz některé „ pečovatelské „ ústavy „ léčebny „ dlouhodobě nemocných (viz kauza týrání seniorů ve Slunečnici) či mentálně postižených (rozhodnutí porodit či neprodit postižené dítě po varování z prenatalní diagnostiky je pouze na rodičích, mají právo zakončit těhotenství interupcí, v žádném případě nejde o eugenistickou praktiku za účelem vytvoření Homo

geneticus, jak se někteří bigotní věřící, zejm. v US, viz Mel Gibson, snaží tvrdit).

Ctižádostiví rodiče a týrání dětí

O tomto tématu by mohl mluvit Michal Jackson, otec jej v dětství týral, měl dovoleno jen zpívat, dokonce jej nechal vykastrovat, aby měl vysoký hlas.

Cílevědomí rodiče, vedoucí děti od předškolního věku k vrcholovému sportu – není to forma týrání dítěte ? Viz kniha Lola Lafon : „Nad'a a v rovnováze“ (Nad'a Comaneci) Nadia en équilibre (Flammarion), malá komunistka, která se nikdy nesmála. Pocházela z chudé rodiny a byla na školním hřišti jako sedmiletá objevena trenérem národního mužstva Belou Karolyis.

Rumunské holčičky z chudých rodin, jejichž osud nikoho nezajímalo. Společnost nezajímalo jejich bití, týrání, ponižování ze strany trenérů, nikoho nezajímalo, že musely cvičit v horečkách a o hladu (viz také malé holčičky plnící sen jejich matek v baletních školách „ Britské baletky promluví o šikaně a anorexii. Drsné metody zažily i Češky“).

Nadia Comaneci *1961 se ve 14 letech proti své vůli proslavila na OH v Montrealu 1976. Sedmkrát dostala od rozhodčích známku desítku, která předtím nikdy v historii nebyla udělena.

Nikdo se nestaral o to, že byla jen maskotem své země, robotem, který nesměl vážit víc než 40 kg, a proto všechny tyto gymnastky, holčičky a dívky, trpěly krutým hladem, a výsměchem od trenérů, že „ jsou tlustá prasata „ ... Komunistický režim její úspěch využil k propagaci skvělého komunistického dětství v zemi.

Na OH v Moskvě 1980, již nebyla oním 40kilovým zázrakem, světová média psala : „ Holčička vyrostla v ženu „, tj. verdikt zněl – „ je po kouzlu „.

Komunistický režim ji chtěl sice nadále k propagandě využívat, ale současně, protože přivezla „ jen „ dvě zlaté a dvě stříbrné medaile, se pro něj jako „ voják bez orchidejí „ stávala zátěží, a nevěděl kam s ní.

Když její trenér Béla Karolyis 1981 s manželkou emigrovali a nevrátili se z US, zatímco ona se vrátila, rumunská tajná policie ji hlídala ještě více s tím, že do ciziny již nebude smět vyjet, což ji zrdtilo.

Dali jí práci v Gymnastické federaci, každé tři měsíce musela přinést z kliniky potvrzení, že není těhotná. Byla tak utrápená, že hrozila, že spáchá sebevraždu.

Comaneci emigrovala do US pár týdnů před pádem režimu Ceaucesca 1989, kdy se připojila ke skupině, která byla po strastiplné noční šestihodinové cestě vysokým sněhem, kdy museli přeplavat i mrazivé jezero, propašována do Maďarska. Comaneci odletěla do Vídně, kde byla přivítána jako celebrita, a pokračovala v cestě do US, kde se 1996 vdala za US gymnastu-olympionika, ve 45 letech se jí narodil jediný syn. Týrané děti napříč Západem, viz mnoho kauz v ČR, mj. „ Úřady o týrání Dominika věděly, ale nezasáhly „ novinky.cz, „ Polovinu týraných dětí soudy posílají zpět k trýznitelům“ novinky.cz, „ „ Ubil dvouleté dítě, protože plakalo, soud ho poslal na 13 let za mříže „ novinky.cz (ano, čtete dobře, dostal jenom 13 let místo 130 let, a matka dítěte, obžalovaná z jeho dlouhodobého týrání, vyvázla jen s podmínkou).

Na druhé straně skandinávské státy Deklaraci práv dítěte přehnaně dodržují do puntíku – ve Švédsku dáte dítěti přes zadek, a bude-li si na vás stěžovat na lince důvěry (nebo soused, jenž to viděl), můžete mít velké potíže s úřady.

We are all Australians

Dear Vratislav Ricardo E. M. j.-B.,

It's been an honour and a privilege to represent the Northern Territory in the Senate since 2022.

Every day, I get out there to fight for you.

And this weekend, I'm asking the Country Liberal Party to endorse me again as the Senate candidate in the next election.

Senators in the territories are up for reelection every time we go to the polls (it's longer if they represent a state).

So this means I'm off and racing again.

And I'll be asking CLP members once again for their support.

I've been fighting for my community for more than two decades.

From local council to shadow cabinet, I'm there fighting for REAL solutions and an Australia that is about making sure you succeed and prosper.

No matter who you are or where you come from.

Why? Because Australia is the best country in the world.

And we are all Australian, right?

I am more determined than ever to keep fighting against the condescending victimhood narratives out there about Indigenous Australians.

That's why I took the lead in defeating the Voice.

And it doesn't stop there.

Because the out-of-touch activists who pursue separatism and racial division are not quitting anytime soon.

If the referendum taught us anything, it's that those activists won't take NO! for an answer.

Just look at the farce that was the Welcome to Country during the AFL finals last weekend.

Brendan Kerin, a member of the Sydney Metropolitan Aboriginal Land Council told the crowd:

"A Welcome to Country is not a ceremony we've invented to cater for white people... It's a ceremony we've been doing for 250,000 years-plus BC. And the BC stands for 'before Cook'."

It's absurd and, frankly, offensive to put on a performance like this.

Not very welcoming either!

Plus, suddenly it's a tradition of 250,000 years. That's the first time I've heard my culture goes back that far.

It would be funny except I and many Australians are sick of this sort of activism and separatism.

We are all Australians. We should be treated equally as Australians.

And as Australians we should all have an equal opportunity to make something of our lives.

That's what I'm fighting for every day for the people of the Northern Territory, for Aboriginal people, and for every Australian.

And I'm going to be running for the Senate again to keep up that fight.

Yours for REAL solutions,

Jacinta Nampijinpa Price

Senator for the Northern Territory

Shadow Minister for Indigenous Australians

Another short, spooky story.

Madam Rosie comes Knocking

If you dine at Three steps On George in Launceston, you might be lucky enough to be seated upstairs. From there, you can look down on the bar, on top of which you will see Madam Rosie in all her glory. A larger-than-life photograph of the once notorious bordello owner reclines atop the bar, sweet as a silent film star, albeit, stark-naked.

Originally the gymnasium of the old Launceston Grammar, the building became Rosies domain following the completion of the new Grammar in the mid 1920's. Details are scarce as to how long she reigned, but one thing is for certain: her eight-foot-tall portrait towered over the establishment's main bar for many years. Old Grammar eventually became the Colonial Inn, and the Gymnasium being a family restaurant, with high-chairs and a children's menu, banished Rosie to a less visible spot atop the bar. We always trek up to the mezzanine floor of the restaurant when we stay, to pay our respects and raise a glass to Rosie.

I won't claim we hadn't been drinking. We cut loose on the mini bar, a terrible financial decision. We couldn't be bothered looking for a bottle store. Having confessed that, I promise that neither of us imagined what happened next, although perhaps we were asking for it. Back in those days we used to smoke, and we would periodically leave our room and head for the carpark of St Johns Anglican Church adjacent, to indulge in our filthy habit.

As midnight approached there wasn't much left in the mini bar. We took our second-to-last drinks out to have one more smoke. The whole town was quiet. Not a living soul around the church or the accommodation. We gazed up at the stars, enjoying the stillness of the night with our smokes. When we left, I poured a canned gin and tonic out in the gap in the hedge and told Madam Rosie, this one was for her. We didn't pass anyone on the way back to our room. We barely made it inside, when there was an urgent banging on the door. The whole door shook with the force. It sounded like an angry bailiff or a police raid at dawn.

Far off the clock tower in town chimed midnight.

We looked at each other and burst out laughing. There was no question of anyone living knocking on our door. It was quiet as the grave out there moments ago.

Impeccable timing Madam Rosie.

THIS IS A KEEPER!

It happened at a New York Airport. This is hilarious. I wish I had the guts of this girl. An award should go to the United

Airlines gate agent in New York for being smart and funny, while making her point, when confronted with a passenger who probably deserved to fly as cargo. For all of you out there who have had to deal with an irate customer, this one is for you.

A crowded United Airlines flight was canceled. A single agent was re-booking a long line of inconvenienced travelers.

Suddenly, an angry passenger pushed his way to the desk. He slapped his ticket on the counter and said, "I HAVE to be on this flight and it has to be FIRST CLASS."

The agent replied, "I'm sorry, sir. I'll be happy to try to help you, but I've got to help these folks first; and then I'm sure we'll be able to work something out." The passenger was unimpressed. He asked loudly, so that the passengers behind him could hear, "DO YOU HAVE ANY IDEA WHO I AM?"

Without hesitating, the agent smiled and grabbed her public address microphone. "May I have your attention, please?", she began, her voice heard clearly throughout the terminal. "We have a passenger here at Gate 14 WHO DOES NOT KNOW WHO HE IS. If anyone can help him with his identity, please come to Gate 14".

With the folks behind him in line laughing hysterically, the man glared at the United Airlines agent, gritted his teeth, and said, "F*** You!"

Without flinching, she smiled and said, "I'm sorry sir, you'll have to get in line for that, too."

Life isn't about how to survive the storm, but how to dance in the rain.

President Pavel heads to Switzerland

Czech President Petr Pavel, accompanied by the First Lady Eva, is departing for a three-day visit to Switzerland. He will meet Swiss President Viola Amherd and visit key institutions, including the Federal Institute for Nuclear, Chemical, and Biological Protection in Spiez and the Federal Office for Armaments in Thun. Pavel will also tour the Swiss Federal Institute of Technology in Zurich and open a business forum with a delegation from the Czech Chamber of Commerce. On Wednesday, he will address the Swiss parliamentary foreign affairs committee and meet with Czech expatriates. Pavel previously attended a peace summit on Ukraine in Switzerland in June.

Czech government unveils new website design

The Czech government's website received a fresh design overhaul last week, replacing a 15-year-old layout. The redesign, costing nearly CZK 160,000, emerged from a public tender initiated last year. Government spokesperson Lucie Ješátková stated that the update aims to enhance clarity and user-friendliness to meet public expectations for transparent communication. The revamped site is visually modern, accessible, and functional. Additionally, state authorities have launched a competition to establish a unified visual style across central government bodies, aiming to build trust in state communication, improve national representation, and reduce costs.

Vítkovice Steel reports profit for 2023 after many years of losses

The Ostrava-based company Vítkovice Steel has reported a profit of 330.8 million crowns for the year 2023, its best economic result in over fifteen years, said their spokeswoman Jana Dronská today. The steelworks, which are an iconic business in the Silesian city, made a profit after many years of losses, with its loss in 2022 amounting to 550 million crowns. The Czech steel industry is still facing serious problems, but the acquisition of a new financial partner .